Beynim Göçüyor

Çağlar Simsoy

KDY

BEYNİM GÖÇÜYOR

öyküler

Çağlar Simsoy

KDY | kitapyurdu.com
DOĞRUDAN
YAYINCILIK

Çağlar Simsoy

1976 yılında İstanbul'da doğdu.
Bir sahil kasabasında, yazarak yaşıyor.

Yazarın diğer eserleri

Hiç (şiir)

Ya Ata Bin Ya Karıncaya (öykü)

Virgülsüz (şiir)

Numara Yapma (öykü)

FRONTAL

Eşarp 7

Beynim Göçüyor..... 21

Eskisi Gibi 45

PARYETAL

Su 61

Gel İlham Gel..... 75

Olmaz İlaç..... 75

OKSİPİTAL

Eksorsizm..... 89

Kararsız Evren 93

Gelen Giden 101

FRONTAL

Eşarp

Serin bir eylül sabahıydı ve güneş, omuz omuza sıralanmış beş katlı apartmanların arasına sıkışmış sokaklara henüz girmemişti. Tatlı uykularından istemeye istemeye kopan işçiler, öğrenciler, memurlar, işi gücü olanlar, bezgin yüzleriyle sokaklardan caddelere, caddelerden ana caddelere doğru akmaktaydı. Otobüs duraklarındaki kalabalık, otobüslerin tüm çabasına karşın azalmıyordu, gidenlerin yerine yenileri ekleniyordu.

Fikret Bey, pazar günleri dışında her sabahki gibi, işe gitmek için evinden çıkmıştı ama onu bugün görenler bir daha bakma gereği duyuyorlardı. Bedeni kadar çantayı sırtında taşıyan bir ilköğretim öğrencisi, Fikret Bey'e bakarken sokak lambasının direğine çarpıp yere düştü. İki lise öğrencisi, yerde kaplumbağa gibi devinen çocuğa gülüyorlardı ki Fikret Bey'i görünce birbirlerini dürtüp "herife bak" diye fısıldaştılar. Durakta da durum değişmedi. Birçok baş, biriken otobüs kuyruğuna girmeyip durağın epey ilerisinde duran 83G'ye binmek için koşmak zorunda kalan adamı izledi. Şoför, biletini basan bu adamı tepeden tırnağa süzdükten sonra tepeye hızla geri döndü. Şaşkınlığını atlatıp bir iki söz söyleyecekti ama nesnesi çoktan içerideki insan öbeğine karışmıştı. Tıklım tıklım otobüsün içinde aynı ilgiyi toplamakta gecikmeyen kahramanımız, efsaneye dönüşen *arkada boş yer*e doğru ilerlemeye çalışıyordu. Affedersiniz diyerek bir kadından geçme izni istedi. Dalgın bakışlarını izin isteyene çeviren kadın, "ay" diye ünleyerek istemeden, abartılı bir

tepki gösterdi. Bu tepki de diğerleri gibi ilgi nesnesi tarafından görmezden gelindi. Otobüs içerisindeki fısıldaşmaların, gülüşmelerin konusu da belli ki kendisiydi.

Gördüğü ilgiden iyice bunalmış olarak işine varan Fikret Bey, görevinin başına, sorumlusu olduğu depoya kadar kimseyle karşılaşmadı. Depo kapısını açıp içeri girdikten sonra kapıyı içeriden kilitledi. Fikret Bey'le yüz göz olmaya çalışmak, kızgın sobaya çıplak elle uzanmaya benzerdi. Ufak tefek girişimleri bile buz gibi bir yüzle karşılar, girişimciyi terslemekten hiç çekinmezdi. İşi gerektirmedikçe de pek konuşmazdı.

Satış bölümünde kesilen irsaliyeli fatura, depodaki yazıcıdan çıkıyor, Fikret Bey faturaya göre gönderilecek malları hazırlayıp depo penceresinden şoförlere veriyordu. Servise çıkacak olan Hasan, depo penceresine geldi. "Fikret a aa... bi. Gün... aydın..." Şaşkın ağızdan çıkan kesikli, noktasına varmadan dökülen heceler, her günkü soğuk ve ilgisiz "günaydın"la karşılık buldular. Oysa Hasan, her günkü depo sorumlusuna değil, bir hayalete bakıyordu. Neler olup bittiğini anlayamadan kargo ve fatura eline tutuşturulmuştu. Hasan, yüzündeki aptal bakışla depodan çıkarken, yazıcı, yeni bir fatura bastı.

Depoyla işi olanların tepkileri aşağı yukarı aynıydı. Fikret Bey'in yüzünde küçük bir gülümseme, kırışıklık görseler makaraları koyuvereceklerdi ama seslerini çıkarmadan çekip gidiyorlardı. Haber tüm şirkette duyulduğundan işi olmayanlar bile deponun önünden hızlıca geçiyor, içeriye bakıp kaçıyorlardı. Biri *durum*u *yukarıya* yetiştirmiş olmalıydı ki müdür, hafta sonu yapılacak olan sayımla ilgili konuşmak bahanesiyle Fikret Bey'i odasına çağırdı. Mehmet Bey, *durum*u bilmesine karşın *tuhaf giyimli* çalışanını görünce şaşırmış gibi davrandı.

"Hayırdır Fikret."

"Hayırdır inşallah Mehmet abi."

Mehmet Bey, Fikret'ten yalnızca üç yaş büyüktü, yıllardır birlikte çalışıyorlardı, "bey" diye seslenmek resmi geldiğinden abi diyordu ona.

"Neden taktın onu."

"Neyi abi."

"Kafandakini."

"Sabah evden çıkarken giydim."

Bu yanıt değildi ama beklentileri karşılayacak bir yanıt yoktu. Dün akşam eve dönerken, ana caddedeki bir tezgahta görmüştü bu eşarbı. Üzerinde, yaprakları yalımlardan oluşan bir çiçek vardı. Beş yalımlı ateş çiçeğinin her bir kolu başka renkteydi. Her bir kol da iç içe geçmiş beş yalımdan oluşuyordu. Göz alıcı renkleriyle dıştan içe, içten dışa sonsuzluk hissi veriyordu. Daha yakından incelemek için eline aldı, parmaklarının arasından su gibi dökülüyordu eşarp. Elinde tutup oyalandığı için satıcı "abi alacak mısın" diye sormak zorunda kalmıştı, ardından da eklemişti "saf ipektir abi". Söylenen fiyat canını yaksa da pazarlık etmeden satın almıştı. Eşarbı satıcının verdiği küçücük poşetinden çıkarmış, yumuşaklığını hissetmek için yol boyunca yüzünde, dudaklarında gezdirmişti. Eve varmadan önce, gereksiz sorularla karşılaşmamak için katlayıp cebine koymuştu. Sabah tam evden çıkacağı sırada eline, böylelikle aklına gelmiş, ayna karşısında başına bağlamıştı. İlk anda aynadaki yansımasına gülmüş, tam çıkarmak için elini uzatmışken duraksamıştı. Yansımasına biraz daha baktı. Eşarp yüz hatlarını öne çıkarmıştı. Kemerli sarkık burnu, çökük gözleri, gamzeli çenesi, uçlarından yolunmuş gibi duran kaşlarıyla güzelleştiği söylenemezdi. Güzelliği aşan bir kavuşmaydı bu, eksik parçasını bulmuştu. Avuçlarında tutarken vurulduğu nesneye, başındayken sırılsıklam aşık olmuş, eli çıkarmaya bir türlü gitmemişti. Kocasını uğurlamaya gelen, gördüğü karşısında ağzı bir karış açık kalan Leyla Hanım'ın konuşmasına

olanak vermeden, kaçarcasına evden çıkmıştı. Sonra müdürünün karşısına kadar gelmişti işte.

"Biriyle iddiaya falan mı girdin. Sen sululuğu da sevmezsin, nerden çıktı bu şaka söyle bakalım."

"Kimseden çıkmadı abi."

Mehmet Bey, ne gülebiliyor ne kızabiliyordu, anlam veremediği tuhaf şakanın bir biçimde kurbanı olmaktan korktuğundan belki, üstelemedi. Hafta sonu yapılacak sayımla ilgili birkaç soru sordu.

Akşam da sabahkine benzer ilgiyi toplayarak evine vardı Fikret Bey. İki oğlu, zil sesini duyunca kapıya koşturdular, boğuşmaktan birbirlerini engellemeye çalışmaktan bir türlü hedeflerine ulaşamadılar. Eşi Leyla, oğullarına söylene söylene mutfaktan çıktı, kapıyı açtı. Kapıda biriken aile bireyleri, eşikten girene tamamen yabancıymış gibi bakıyorlardı. Başörtüsü takmış bir koca, bir baba... Fikret Bey, eşarbını çözdü, ceketiyle birlikte portmantoya astı.

"Hayırdır Fikret?"

"Hayırdır inşallah Leyla."

"Bütün gün böyle mi dolaştın sen."

"Evet, ne olmuş." Bu umursamaz yanıt, Leyla Hanım'ın sesinin bir oktav yukarı çıkmasına neden oldu.

"Delirdin herhalde sen. Millete rezil mi ettin bizi bütün gün. Kim bilir nasıl alay etmişlerdir, arkandan gülmüşlerdir."

"Neden rezil olacakmışız, sen taktığında rezil mi oluyoruz."

"Ama ben kadınım."

"Ben de erkeğim. Gördüğün gibi giydim çıkardım, artan eksilen olmadı."

"Fikret bu şakayı fazla uzatıyorsun." Karısının da patronuyla aynı sonuca varması şaşırtıcı değildi. Öyle ya başka ne açıklaması olabilirdi.

"Hayatım şaka değil, kendime yakıştırdım, hoşuma gitti. Bu kadar basit."

Akşam yemeği, alışılmışın dışında sessiz geçiyordu. Çocuklar dalaşmıyor, anneleri tarafından fırçalanmıyor, onu yemem bunu yemem tartışması yapılmıyordu. On ve on üç yaşlarındaki bu iki oğlan, hayatlarının en uslu dakikalarını yaşıyor, babalarına kaçamak bakışlar atarak sessizce yemeklerini yiyorlardı. Fikret Bey, iki "ne yaptın okulda" sorusu sordu, iki "hiç" yanıtı aldı. Başka yanıt verselerdi umursar mıydı. Çocuklardan biri uzun uzun gününü anlatsaydı, çocukça cümleleri dinlemeye değer bulur muydu, bilinmez. Üçüncü "hiç"i duymamak için olacak karısına gününü sormadı. Onun yerine yemeği övdü. Aldığı yanıt hiçti. Asık yüzünü yemek boyunca tabağından kaldırmayan Leyla Hanım tek söz etmedi.

Fikret Bey, yemekten hemen sonra, evin boğucu ağırlığından kurtulmak için, "sigara içmeye" diyerek dışarı çıktı, Eşarbını giymeyi unutmadı. Caddelerde yürümekten kaçınarak, semtin sokaklarında bir saat kadar dolaştı. Ayak alışkanlığı, eve dönmeden önce semt kahvesine yöneldi. Başına gelebilecekleri kaldıracak gücü olmadığını anladığında artık çok geçti, eşikten geçmişti. Başlar teker teker bu alışılmadık nesneye döndü, her kafadan sesin oluşturduğu bariton mırıltı ağır ağır söndü. Kahvenin ağzında duran Fikret Bey, çocukluk arkadaşı Recep'i yalnız görünce masasına yöneldi. Fikret Bey'i sulu şakalardan koruyan, az gülen yüzü, sert çehresiydi. Oturur oturmaz bakışlarıyla yüz seksen derece açı çizerek kendisine yönelen gözleri süpürdü. Kahve kitlesi görünüşte işine dönmüştü. Gizli gülüşmeler, fısıldaşmalar, kıraathane denen yaratığın midesine giren yabancı nesneye verdiği ilk tepkilerdi. Recep, çocukluk arkadaşına yarım yüzle güldü, "hayırdır Fikret"i mimikleriyle sordu. Mimikle sorulana mimikle yanıt gelince, tartışma uzamadı. İskambil döndüren bir masadan, doğrudan olmayan ama hedefini bulan laflar atılıyordu. Bu laflar, önceden provası yapılmış gibi,

yere her kağıt atanın sırayla söyledikleri cümlelerdi.

"Allah'ım sen bize akıl fikir ihsan et."

"Eteğe de sıra gelir elbet."

"Bir insana bu kadar mı yakışır."

"Yuva yıktırır insana."

Kahve denen mide gurulduyor, ekşiyor, kaynıyordu. Başka masalardan da ortaya konuşurmuş gibi söylenen, ama öznesi belli laflar atılıyordu. Fikret Bey masada duran spor gazetesini kapıp okuyormuş gibi yaptı. Görünüşte söylenenlere kulak asmıyordu. Assa bile ne yapacaktı. İçlerinden birine çatsa, sana demedim diye yan çizecekti herif. Recep, bu koroya katılmasa da söze girecek konu bulamıyor, geviş getirir gibi ağzını oynatıyor, heceleri daha ilk sesinde yutuyordu. Sonunda kendine başka bir hedef buldu. "Engin! İki saattir alık alık bakıyorsun, çay getirsene Fikret abine." Fikret Bey kafasını gazeteden kaldırmıyordu ama içerideki havadan iyice bunalmıştı. Kıraathane kendisini kusmak için kasılıp duruyordu. İstenmediği açıkça belli edilen misafir oluvermişti. Bu görünümüyle onlardan değildi, yabancıydı. Önüne konan çaydan bir yudum bile almadan kalktı, çay tabağına bir lira bıraktı, Recep ve Engin'e iyi akşamlar dedi, kaçarcasına çıktı.

Kahvehane zehirden kurtulunca birden rahatladı, gevşedi. Çekindikleri yüz çekip gidince, gürültüyle konuşmaya, gülüşmeye başladılar. Recep, arkadaşının alay konusu edildiği, çıkan sesler yüzünden maymun kafesine dönüveren ortamı süzüyordu. Hesaplı paket saç ekimi yaptırdığı için çim adama benzeyen Haluk, üst çenesinde tek kalan dişini göstere göstere gülen Rafet, odun lakaplı Selim, goril gibi kıllı ama kaşsız Burhanettin, sepet çeneli Osman, tavşan dudak Alper, iki sandalyenin zor taşıdığı armut bedenli İlyas, şaşı Gürkan, hepsi çok eğleniyorlardı. Düne kadar kendilerinden saydıkları kurbanın etini kahkahalarla yiyorlardı. Recep, iyice çileden çıktı, açık

elini sertçe masaya vurdu, herkes sustu, başlar kendisine dönünce kalktı, söylene söylene kahveden çıktı. "Kıçlarındaki kazığı görmüyorlar, başkasının gözündeki çöpe laf ediyorlar."

Fikret Bey, dikkat eden olmadıktan sonra bedeninin bir parçasıymış gibi sayıyordu eşarbı. O nesne onundu. Çevresinin şaşırarak, alay ederek, gülerek, kızarak, aforoz ederek elinden almasına izin veremezdi. Caddeden evine doğru yürürken, bir araba yavaşlayıp iyice yanına yaklaştı. Umduğunu bulamayan, gördüğü karşısında şaşıran şoför, gaza basıp kaçtı. Fikret Bey, arabanın arkasından, bağıra bağıra, ömrünce ağzına almadığı küfürleri savurdu. Büfeyi görünce üstünü yokladı. Dışarı çıktığından beri sigara içmemişti ve hiç sigarası yoktu. Büfeye doğru gitti ama içeri girmeden durdu, bir an düşündü, eve yöneldi.

Eve girdi, eşarbını, ceketini astı. Aile küçük odaya toplanmış televizyon izliyordu. Yatak odasına gitti, üstünü değiştirdi, ailesine katıldı. Çocuklara yanıtını bildiği soruyu sordu; "dersiniz yok mu". Leyla Hanım, kocasının gelmesiyle "ben yatıyorum" diyerek odadan çıktı. Fikret Bey, televizyonda akan görüntülere bir süre boş gözlerle baktı, araya reklam girince o da kalktı. Çocuklara "film bittikten sonra yatıyorsunuz" dedi, yatak odasına gitti.

"Leyla uyuyor musun."

Yanıt gelmedi. Karı-koca sırt sırta vermiş, konuşmadan, uyumadan öylece yatıyorlardı. Kısa bir süre sonra yatağın bir yönünden ses yükseldi.

"Abartıyormuşum. Yarın herkes yüzüme, kafama ben tuhaf bir şey geçirmişim gibi bakacak... Ya çocukların arkadaşları duyarsa... Duyarsa ne, duyacaklar. Çocuklarını da mı düşünmüyorsun."

O sırada küçük odadaki televizyonun sesi kesildi. Fikret Bey bir of çekti. "Yahu ne yapmışım da..." tıkandı, devamını getiremedi. Biraz durdu, iç geçirdi. "İçkim yok, kumarım yok, çapkınlığım yok,

zorbalığım yok...”

“Ya o kafana geçirdiğin...”

Fikret Bey, dişlerinin arasından akşamın son cümlesini söyledi: “Kafam kopsaydı da geçiremeseydim.”

Birbirine küsmüş bedenler sabaha kadar yatağın içinde ayrı ayrı kıvranıp durdular.

Bu kadar anlam yüklemeseler, değerini yükseltmeseler, elinden almaya kalkmasalar, sıradan bir nesneye dönüşüp unutulabilirdi eşarp. Bütün dikkatler o noktaya toplanmasa, sabah kalktığında belki de unutacaktı. Belki de aynaya baktığında önceki gibi görünmeyecekti, ışığını yitirecekti.

Sabah her zamankinden erken kalkan Fikret Bey, tıraşını oldu, çayı demledi, özenerek kahvaltı hazırladı. Ev halkını uyandırdı. Karısıyla aralarındaki soğukluk sürüyordu. Yine de kahvaltıda, biraz olsun birbirlerine gülümsemeyi başardılar. Fikret Bey, evden çarçabuk çıktı. Leyla Hanım, uğurlamaya kapıya çıkmamıştı ama kapının kapandığını duyar duymaz girişe koştu. Askılıkta yoktu, ceket ceplerinde, gömlek ceplerinde yoktu, dolapta yoktu, ayakkabılıkta, ayakkabıların içinde, yatak odasında, çekmecelerde, yatağın altında üstünde hiçbir yerde yoktu. Kocası, gözdesi nesneyle evden çıkmıştı. Leyla Hanım, dolan gözlerine yol verdi, abartmadan ama çocukların duyabileceği kadar sesli ağladı.

Öğle paydosuna yakın bir saatte müdür depoyu aradı. Biri müdürü *durum*la ilgili henüz bilgilendirmiş olmalıydı, siniri sesine yansıyordu.

“Fikret ne demek oluyor bu.”

“Anlamadım abi.”

“Başındakini diyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun.”

“Abi işim neyse onu yapıyorum, başımdaki buna engel değil.”

"Bu saçmalığa artık son ver."

Yüze kapanan telefonla konuşma bitti. Fikret Bey, yaklaşık yarım dakika boyunca kıpırtısız kalakalmıştı. Bu kadarı da fazlaydı. Ne giyeceğine karışma hakkını nereden buluyordu. Almacı yerine koydu. Bir fotokopi yaprağı çıkardı, sağ üst köşeye tarih attı. "Sonçağ Ltd. Şti. Müdürlüğüne," O sırada yazıcıdan fatura çıktı. "Oluşan görüş ayrılıkları nedeniyle..." beğenmedi, kâğıdı buruşturup çöpe attı. Faturayı yazıcıdan kopardı, raflara gidip malzemeleri topladı. Şoförlerden Hakan geldi. "Abi bizim mallar hazır mı." Verdi, şoförü gönderdi, depo camını kapadı.

Yeni bir yaprak çıkardı. Sağ üste tarihi yazdı. "Sonçağ Ltd. Şti. Müdürlüğüne," İki satır boşluk bıraktı. "Aksatmadan, gayretle sürdürdüğüm depo sorumluluğu görevimden, meydana gelen bir takım..." Yazıcı bir fatura daha bastı. "...nedenlerden dolayı affımın kabulünü arz ederim." İmza atmadan önce, baştan mırıldanarak okudu. "Arz" sözcüğünü beğenmedi. "Arz ne! Yok bir de ayaklarını öpseydim." Yine buruşturup çöpe attı. Hasan, depo camına vurdu. "Abi, öğle paydosu araya girmeden çıkayım sana zahmet." Fikret Bey, faturayı kopardı, malzemeleri raflardan toplayıp Hasan'a verdi. Öğle paydosundan sonra depoya döndü ve yeni bir istifa mektubu yazmadı.

Gece rüyasına karısı girdi. Mutfaktaydılar, Leyla Hanım soğan doğruyordu. Doğranmış soğanlar mutfak masasının üstünde yığın olmuş, yere dökülüp saçılıyordu. Fikret Bey şaşkın, karısına durmasını söylüyordu. "Ne yapacaksın bu kadar soğanı." Leyla Hanım ise "rezil oldum, rezil oldum" diye ağlıyor, soğan doğramayı sürdürüyordu. Fikret Bey gözlerini açtı, karısı yatakta oturmuş, mırıl mırıl söyleniyor ve gerçekten de ağlıyordu. Adamcağız henüz hazır olmadığı gerçekliğe yastığı siper etti ama yastık, uykusunu delik deşik eden si natürel sesten onu koruyamadı.

"Ne var, ne oluyor gece gece."

"Yok bir şey, uyu sen."

"Demesi kolay, uykumun içine soğan doğradın, şimdi de uyu diyorsun."

"Kan."

"Ne."

"Kan doğradın denir ona."

Fikret Bey doğruldu, "Allah'ım sen aklımı koru." Yastığını alarak odadan çıktı. Salondaki gösterişli ama son derece kullanışsız, rahatsız ve sevimsiz üçlü koltuğa uzandı. Başka zaman olsa karısı dünyada burada yatmasına izin vermezdi.

"Kanmış... Kan beynime sıçradı. Gece gece uykunun kırıntısı kalmadı."

Uykusunun kaçmasına sinirleniyor, sinirlendikçe uykudan uzaklaşıyordu. Kalktı, karanlıkta el yordamıyla kumandayı buldu, televizyonu açtı. İnsanların karıkoca katıldıkları bir yarışma programının tekrarına rastladı. Televizyonun sesini duyabileceği kadar açıp, izlemeye koyuldu. Aradan bir saat geçmişti, uykuya dalmak, kirpikleri kavuşmak üzereydi ki televizyondan gelen bir cümle gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. "Aşkım beni başkasıyla düşün, başkasıyla düşün beni." Kadın, yarışmanın güç gerektiren bir aşamasında kocasını böyle motive ediyordu. "Bu ne hırs, bu ne biçim yarışma. Allah'ım güneş doğmayacak mı." Bardağı taşıran damla işte buydu. Kalktı, televizyonun elektrik kablosunu sertçe çekti. Fiş prizden kurtulamadı, prizle birlikte duvardan ayrıldı. Televizyonu tutup yere çalsa ya da camdan aşağı atsa belki rahatlardı ama böyle pahalı bir nesneyi gözü kesmedi, onun yerine kumandayı gözüne kestirdi. Gözü dönmüş adamın parçaladığı kumanda, kendini savundu, gövdesinden kopan bir parçayla celladının elini kesti. Eldeki acı beyne ulaşır ulaşmaz kumanda yere düştü. Fikret Bey sağ elindeki kesiği, sol başparmağıyla kapattı, iyice çileden çıkmıştı, kumandaya son

öldürücü darbeyi vurmak için ayağını kaldırdı, ayakları çıplaktı, kumandanın vereceği yeni karşılıktan korktu, caydı. Salonun ortasında öylece duruyordu, avcundan yere, halıya kan damlıyordu. Patlaması an meselesiydi. Yeni günün habercisi ezanı duyunca kendine geldi. Birazdan gün ışıyacaktı. Banyoya gitti, soğuk suyla duş aldı, elindeki yarayı ilaçlayıp bantladı, tıraş oldu. Sessizce yatak odasına girip giysilerini aldı, salonda giyindi. Kahvaltı etmeden evden çıktı. Dışarıda kendisine yönelen bakışlara, saldırgan karşılıklar verdi. Otobüste orta kapıdan hemen sonra ayakta gidiyordu. Tekerlek üstünde oturan orta yaşlı birinin bakışını yakaladı.

"Ne var."

"Hiç."

"Ne görüyorsun, bana da söyle."

"Hiç."

İşyerinde öğlene kadar pek hareketlilik olmadı. Öğle paydosundan hemen önce muhasebeci aradı, yukarıya kadar gelmesi gerektiğini söyledi.

"Kıdem tazminatınız hesabınıza yatacak."

Bu kadardı, hesap kesilmişti. Ürünleri karıştırıp yanlış adreslere mi göndermişti, eksik ya da fazla sayım mı yapmıştı, işe geç mi gelmişti, şirketi zarara sokacak bir yanlış mı yapmıştı. Yıllardır çalıştığı firmayla bağının kopmasının sebebi neydi. Belgelerde doldurulması gereken bir alansa, "yeterli performans göstermediği" ya da "şirketin beklentilerini karşılayamadığı" yazılabilirdi. Sayısız gerekçe öne sürülebilirdi ama asıl nedenden asla söz edilmeyecekti.

"Hafta sonu sayım vardı."

"Mehmet Bey bizzat ilgilenecekmiş."

Deponun anahtarlarını muhasebecinin masasına bıraktı. Muhasebecinin uzattığı iki kâğıdı imzaladı.

"Bari şu motosikletçiler gibi taksaydınız. Mehmet Bey inadınızı anlayamamış."

Yazdan kalma öğlen sıcağında kapının önündeydi, bedenini esnetti, yön seçip yürümeye başladı. Güzel hava, kızgınlığını alsa da büsbütün geçirmiyordu. Kendi kendine konuşuyordu.

"Anlayamamışmış... Ben de onun inadını anlayamadım. Motosikletçiler gibi takaymışım... Sana ne ulan. Çıkarıp çifte gerdanlı gırtlağına tıkmak vardı ya şunu..."

Akşama kadar kalabalık marketlere, alışveriş merkezlerine girdi çıktı. Güvenlik tarafından engellendiğinde, gerekçe soruyor, buna haklarının olmadığını söylüyor, seyahat hakkının engellenemeyeceğini iddia ediyordu. Giyim mağazalarına giriyor, ceket, ayakkabı, kaban deniyor, satın almadan çıkıyordu. Gördüğü güvenlik kameralarına uzun uzun bakıp geçiyordu. Bir alışveriş merkezinden içeri ne yaptıysa salınmamıştı. Kendini son anda frenlemese tartışma kavgaya dönüşecek belki de karakolluk olacaktı. İnsanları durdurup saati öğreniyordu, yol soruyordu. Kimisi yüzüne şaşkınca bakıyor, kimisi deliymiş gibi gülüyor, kimisi çevrede gizli kamera arıyordu. Ne gülenlere ne şaşıranlara aldırıyordu.

Akşamı iyice harcadıktan sonra evinin kapısına vardı. Eşarbı başından çıkardı, zile bastı, açan olmadı, yine bastı. Bekledi, anahtarını kullandı. İçerisi karanlıktı, sessizdi. Salon bıraktığı gibiydi, halının üstünde parçalanmış kumanda, kumandanın ve halının üstünde kurumuş kan lekeleri öylece duruyordu. Salonun ışığını söndürdü. Küçük odaya girdi. Çocukların yatakları toplanmamıştı, giysi dolapları boştu. Yatak odasının eşiğinde durdu, içeride nelerin eksildiğini şimdilik görmek istemiyordu, yönünü mutfağa çevirdi. Dünden kalmış çorbayı ısıttı. Sabahtan beri yemek yememesine karşın güçlükle yutkunuyordu. Çorbayı yarım bıraktı. Nefesi daralıyordu, duramadı, dışarı kaçtı.

Sokağa adımını atar atmaz günün tüm yorgunluğu üstüne çöktü. Gezip tozmaktan canı çıkmıştı. O yüzden hiç dolaşmadan doğruca kahveye gitti. Kahve boştu, bulaşıkları yıkayan Engin'le selamlaştı. Dışarıyı görebileceği bir yer beğenip oturdu. Dirseğini masaya, yanağını avcuna koyup dışarıyı seyretti. Kahvenin beyni hariç her şeyi olan Engin yanına geldi.

"Abi kazanı kapattım. İstersen soğuk bir şeyler vereyim sana."

"Yok kardeşim zahmet etme. Kapatacaksın herhalde."

Engin, izin istemeden, usulca Fikret Bey'in masasına ilişti.

"Abi neşesizsin."

Dert anlatma adeti yoktu ya soruyu soruşu durumu değiştirdi. Nasılsın diye sorsa belki de tersleyecekti.

"Herkes üstüme geliyor be Engin. Şu üç günde üstüme çullanmayan kalmadı."

"Abi sen bildiğinden şaşma."

Yanlış anlamak için ne de uygun bir sözdü. Fikret Bey, bakışlarını hemen herkesçe ileri derecede salak sanılan Engin'e dikti. Zeka pırıltısı gördüğünden olacak, üstüne gitti.

"Ne biliyormuşum ben."

"Yani abi, üstüne geliyorlarsa bir şeye zorluyorlardır."

Fikret Bey, eşarbı çözdü, çekip masaya koydu.

"Şu var ya bütün dünyamı değiştirdi."

"Ama sen de değiştin abi. Önceki gün kahveden içeri girdiğinde delirdin sandım."

"Delirmişimdir belki, bilmiyorum. Neyse, sen işine bak ben kalkayım."

Eşarbı masanın üstünde bırakmıştı. Arkasından seslenen Engin'e "kalsın" dedi. Eşikte derin bir soluk saldı. Yaz akşamını aratmayacak

kadar güzeldi hava. Ne dolaşmak ne eve dönmek istiyordu. Boş bir çocuk parkına girdi, güçlükle sığdığı bir salıncağa oturdu. Üzerini yokladı, yine sigara almayı unutmuştu.

Fikret Bey'in kahraman olmak gibi bir amacı yoktu. Şimdiye kadar şansı yaver gitmiş, geri adım atması, eğilip bükülmesi gerekmemişti. Her olup bitene alışkın gözlerle bakmış, savaşmadan bugüne kadar gelmişti. Eğriyi doğruyu kim belirliyor sorusuna bir yanıt bulamıyordu. Onu eğri görenler, düzeltmek için zorlayacak ve sonunda kıracaklardı. Değişmediği, daha doğrusu "düzelmediği" sürece o bir tehlikeydi. Teslim olabilirdi, ellerini yukarı kaldırabilir, eşarbı başından çekip alabilirdi. Yapsaydı buna seçim denebilir miydi. Farkında olmadan, belki de ilk kez, bir nesneyi kendi seçmiş, benimsemişti. Çocukluğundan beri çevresi tarafından programlanmıştı. Konu komşu ne der, arkadaşlar ne düşünür, şunlar kırılmasın, bunlar alınmasın, ötekiler gülmesin, berikiler ağlamasın... Evlilik çağının ne zaman geldiğini o değil "onlar" biliyordu. Çocuk yapması gerektiğini, ne zaman yapması gerektiğini, kaç tane yapması gerektiğini, varsa çocuklarının çüklerinin kesilmesi gerektiğini ve ne zaman kesilmesi gerektiğini hep "onlar" biliyordu. Çocuklarının başarıları, başarısızlıkları, evliliğinin gidişatı "onlar"ı ilgilendiriyordu. Yere batasıca "onlar" yaşamının her saniyesine meraklı gözlerle bakıyor, burun sokuyor, dil uzatıyor, kulak kabartıyor, dokunuyordu. Ama hiçbir sorununa, derdine, sıkıntısına ortak, yardımcı olmuyorlardı.

Kendi başına verdiği hiçbir karar yoktu. Küçük bir kumaş parçası bunu anlamasına yetmişti. Özgürlüğün bu kadarı bile ödemekte zorlanacağı kadar pahalıydı. Öte yandan boyun eğip yaşamaktan daha tatlıydı.

Fikret Bey, düşüncelere dalmışken, eşarbı satın aldığı tezgahın önünde buldu kendini.

"İnatsa inat, bu inat benim ilişmeyin."

Beynim Göçüyor

I

"İğde kokularının
peşine düşmüşken
arkamdan ağlıyor
kimliğimin
kıskanç
buruşuk teni"

Yeşillikler içinde dev bir su birikintisi Smurna. Deniz diyorlar şu dört kilometrekarelik kaldera gölüne. Üç yönden aşılmaz engellerle kendini gizlemiş olan bu büyüleyici güzelliğe yalnızca güneyinden ulaşılır. En yakın konaklama yeri olan Hephaistos Heilung Hotel'den başlayan yaklaşık bir saatlik zorlu yürüyüşle kıyısına ulaşılır. İrili ufaklı binlerce bitkinin buluştuğu bu yerin çevresini saran kayalıklardan bile yaşam fışkırmaktadır. Başınızın üzerinden hiç eksik olmayan bulutlar, gün biterken kızıl-beyaz renklere bürünüp göle kor görünümü verirler. Kırmızı ile yeşilin eşsiz buluşmasına tanık olanların, kendilerini uyanmak istemeyecekleri bir rüyanın içinde sanmaları mümkündür. Güneş battıktan sonra başlayan kuzey yeli, tepelerden ıslık çalarak iner, gölü okşar, ziyaretçileri selamlayarak geçer, sonra bir anda kesilir. Yel kesilince ortalık, zaman

durmuşçasına bir anda sessizleşir. Gökte Ay yoksa, bu doyumsuz doğa, karanlığın çökmesiyle kaskatı bir siyaha dönüşür. Yolunuzu aydınlatmasa da yıldızlar, inanılmayacak kadar çoğalırlar. Samanyolu'nun diski tüm berraklığıyla görünür.

Adım Asfut, doktorum... Doktordum. İki yıl öncesine kadar bir yardım kuruluşunda yarı gönüllü çalışıyordum. Dünyanın birçok bölgesinde görev yaptım. Yoksulluğu, sefaleti yaşadım desem yalan olur ama gördüm, dokundum, kokusunu duydum. Yokluktan, çözümsüzlükten çıldıranlara tanık oldum. Her ton deriye neşter vurdum, dikiş attım. Azrail'in elinden bir süreliğine kurtardıklarım oldu. Bir o kadarının da filmi gözümün önünde bitti. Benim için yalnızca işti, yüzler zaman geçtikçe daha silikleşti. İnsan denen nesne kesiğe, yaraya, yanığa, ağrıya, nabza, damara dönüştü. İşim bitip de köşeme çekildiğimde hissedebildiğim yalnızca yorgunluktu. Gittiğim yerlerde tadabileceğim hazlardan geri durmadım. Çok seçici davranmadım. Yaptıklarımdan ne gurur duydum ne utandım.

Doktorluğumu, o uğursuz yılın uğursuz nisan ayında Ruanda'ya gömdüm. Gördüklerim, alışkın gözler için bile ağırdı. Bir atom bombası patlamıştı. Atom bombası gücünde nefret, gözü dönmüş yaratıklar saçmıştı. Bu bomba kemiğe geçen bıçak, etin doğranması, acımasız pala, ölüm çığlıklarıydı. Zincirleme reaksiyon, bütün kötülükleri tetikliyordu. Ortalıkta, nereye gireceğini hiç umursamayan, yaptıklarının sorumluluğunu taşımayan, kabarmış bir erkeklik dolaşıyordu.

Bu düşmanlığı tığ gibi örenler, tohumlarını özenle ekenler, doğru bir iş yaptıklarına inandıklarından huzurla uyuyorlardı. "O ülkelerde bir soykırım yaşanması o kadar da önemli bir şey değil" diyenler çıkabiliyordu. İdamları, sonu gelmez işkenceleri işini gücünü bırakıp, elinde örgüsüyle izlemeye koşan ninelerin, dedelerin torunları, hazırlanmasına yardım ettikleri cehennem provasına gülümseyerek bakıyorlardı. Radyoda bir ses, cinayete çağrı yapıyordu, "palalarınız

işlesin, göreviniz hamamböceklerini yok etmek". Hamamböceği... Verilen ad buydu, nasıl ayırt edilir anlatılıyordu. Sonra ölenlerin isimleri okunuyor, zaman ilerledikçe liste uzuyordu.

Bu coğrafyada katliam, doğal afet gibi gelir, yıkar geçer. Böylesi görülmemişti. Neydi başkalığı, ölü sayısının çokluğu muydu. Saymakla, gömmekle bitmeyecek kadar çok insan, iş makineleriyle, yığın yığın çukurlara atılıyorlardı. Birkaç günde cellada dönüşen sıradan insanlar mıydı. "Öldürün" çağrısına uyan kadın, erkek, genç, yaşlı, çocuk ava katılıyor, kadınları, erkekleri, yaşlıları, gençleri, çocukları hatta bebekleri avlıyorlardı. Olayların yakınındaydım, tüm duyularımla duyumsuyordum. Ceset kokusu, koyu bir sis gibi çökmüştü ülkenin üzerine. Kim kime karşı, önemi yok. Hangi kabile, hangi ırk, ne fark eder. Ten buğday, gözler mavi de olabilirdi. Kimlikte cellat, kimlikte kurban yazmıyorsa, adları anmamın anlamı yok. İfritler fısıldamış olmalı "sen busun" diye. Atomdan asırlar önce insanı parçalamayı bulmuşuz. Yoksa komşu, arkadaş, akraba, kardeş, ilişkiler böylesine paramparça olabilir miydi.

Gözlerimle mi gördüm, biri mi anlattı, rüya mıydı, ayırt etmekte zorlanıyorum. Bir köpeğin ağzında omuzdan kopmuş bir kol, ilk bakışta yumruk sıkılı sanmıştım, başparmak aşağıda, öldür işareti yapıyordu. Hayır, diğer parmaklar yerinde değildi, elde yalnız kalmış bir başparmaktı. Başka bir köpek saçlarından yakaladığı kesik bir başı götürüyordu. Baş, köpeğin ritmik yürüyüşleriyle sağa sola dönüyordu. Bir an göz göze mi gelmiştik acaba, son anına sabitlenmiş, şaşkın, korkmuş, donuk. Dallarda sallanan çocuklar vardı, kıpırtısız, işkence edilmiş, çıplak. İnsanları sakladığı gerekçesiyle bitkiler bile kıyımdan kurtulamıyordu. Tapınaklara sığınmak işe yaramıyordu, ölüm tüm eşiklerden güle oynaya geçiyordu. Yağmalamada çıkan anlaşmazlıklar bile ölümle sonuçlanıyordu. Bir fırın yüzünden, bir radyo yüzünden...

Gördüğüm, duyduğum, rüyalarımı altüst eden sahneleri tek tek

anlatmayacağım. Biliyorum, kendinize bile itiraf etmeden, gizlice haz duyacaksınız, huzurunuzu kaçırmam olanaksız. Ateş yakınınıza düşmedikçe yerinizden kıpırdamazsınız. Öyle ya, elinizden ne gelir. Şimdiden konumunuz belli; ya tanıksınız ya kurban ya katil. Tüm bunları yapanlar canavar mıydı, genetik farklılıkları mı vardı, hasta mıydılar. Şaşırtıcı olan ve dehşet veren, sıradan insanlar olmaları. Kaygılanan, özleyen, seven, sevişen, korkan... Ne değişmişti.

Duygusuzluğum doğuştan geliyor olmalı. İnsana olan inançsızlığımsa yavaş yavaş büyümüştü içimde. Güçsüzlüğe, zayıflığa katlanamıyordum. Bebekler, ihtiyarlar, sakatlar sorunlu nesnelerdi benim için. Öldüren değil ölen, yaralayan değil yaralanan suçluydu sanki. Ağlamalar inlemeler yalnızca baş ağrıtan gürültülerdi. O nisan ayında, bunlar da geçti. Belli belirsiz duyumsadığım hisler de söndü, tümüyle makineye dönüştüm. Ruanda, insanlığımın son kırıntıları da silip süpürdü.

Beyaz gömleği son kez giydiğim gündü. Cehennemden en azından bir parçasını kurtarabilmişler sedyeye düşüyordu. Henüz ergenlik çağında bile olmayan bir kız çocuğu getirilmişti. Bedeninin her yanında teninden kara yaralar vardı. Tümüyle kesilmiş sol yanağından bembeyaz dişleri görünüyordu. Acı içindeydi ama bağıramıyor, ses çıkaramıyordu. Bacaklarının arasından kan sızıyordu. Ayaklarının ikisi de parmaksızdı. Yakarırcasına bana bakıyordu, elimden bir mucize gelirmiş, tüm yaşadıklarını unutturabilirmişim gibi. Çocuğun elinden tuttum, birçok yerinden kırılmış bu yığına başka bir ad vermeliydi, bıraktım. Çocuk, tamiri olanaksız bir nesneydi. "Morfin" dedim, gerek kalmadı. Dışarı çıktım, bitmek üzere olan günün pembeleştirdiği gökyüzünde bir olağanüstülük yoktu. Yüzüme vuran güneş dışında duyduğum yalnızca hiçlikti.

Ertesi gün, palaları, sahipsiz uzuvları, Aids'i, ölülerden kurulu barikatları, ceset kokularını, Nyabarongo nehrini, yardım bekleyen gözleri, dinmeyen çığlıkları geride bırakarak Ruanda'dan ayrıldım.

Öldüğünden kuşkulandığım vicdanımdan ses gelmiyordu ama sorsaydı elimden geleni yaptığımı söylerdim.

Önce dünyanın en kalabalık şehirlerinde tedavi etmeyi çalıştım kendimi. İlişkiye girebileceğim ne buldumsa kiraladım. Bedensel tepkiler verdimse de içim suskundu. Hesapsız, plansız yolculuklarımda batakhaneleri bulmakta gecikmiyordum. Bu sürüklenişlerde ne bulduysam tükettim, içtim, yedim, çektim, enjekte ettim. Sonunda tükendim. Hangi ülke hangi şehir bilmeden, hastane odasına, serumlara, bakıcıların eline düştüm. Günlerce oradan oraya, sınırdan sınıra bavul gibi taşındım. Neredeyse bir yıldır uğrayamadığım evim, bıraktığım gibi duruyordu. Hiç uyanmamacasına uzandım yatağa. Dibi görmüş, durmuştum. Zamanla düzelecektim, normalleşecektim, öyle söyleniyordu.

II

"Nasıl bir oyun bu?
Ama ah, sadece bir oyun!
Sonsuz tabiat,
seni nerenden tutayım?"

Smurna'nın kıyısında oturuyorum. Güneş gitmiş, Ay yükselmiş. Doğa koyu mavi tonlara bürünmüş. Ne huzurluyum ne huzursuz. Göle bakıyor ve düşünüyorum:

Şu durgunluk en az bir o yana bir bu yana koşturup duran kalabalıklar kadar anlamsız geliyor. Şu sessizlik, şehrin gürültüsü kadar başımı ağrıtıyor. Başımı evde bırakıp bir yere gidemeyeceğime göre, ne yapmalı. İçimde durmadan büyüyen bu boşluğu doldurmanın bir yolu var mı. Doymak bilmez merakla bir ömür geçeceğini sanırdım çocukken, kocaman bir gezegenin üstünde yaşıyorduk. Gidilecek yerler, tanışılacak insanlar vardı, aralarında yaşayacak, dillerini öğrenecektim, şarkılarını söyleyecektim. Merak uyandıran, ilginç gelen, isteklendiren sayısız nesne ile tanışacağımı sanıyordum. Günden güne çürüyen şu evrende, dokunacak kadar yaklaştığım ne varsa anlamını yitirdi, silindi. Süreğin akışına tanık olmasam yaşadığımı bile söyleyemem. Tutkular, hırslar, en azından arzular yoksa, ölüden farkı olur mu insanın. Bu dünyada benim için ardına düşülecek, özlenecek ya da nefret edilecek hiçbir nesne yok mu. Yaşamımın küçücük bir anında olsun "birazcık daha" diyemeden yitip gidecek miyim.

O an, Ay'ın aydınlattığı gölde bir hareketlenme oldu. Suda beliren kabartı bana doğru yaklaştı. Bir baş göründü önce, başın üzerinde ibik gibi bir çıkıntı vardı. Başa oranla küçük sayılabilecek gövde sudan çıktı. Neredeyse iki adam boyunda bir yaratıktı. Kelebek

kanadına benzeyen, boyunca kanatları vardı. İnsan biçimli, siyah, mermerimsi çıplak bedeni, ay ışığında parlıyordu. Sudan tamamen çıkınca ayaklarını gördüm; dev kartal pençeleriydi. Kanatlarını ve kollarını açıp gerindi, başını yukarı kaldırdı, balığınkine benzeyen ağzını açtı, vapur düdüğünü andıran bir çığlık attı. O saniyeye kadar sessizliğini koruyan doğa, ağacıyla, rüzgarıyla, büyüklü küçüklü hayvanıyla kulak zarını zorlayan kakofonik bir karşılık verdi. Neyse ki sessizliğin geri dönmesi çok sürmedi. Yaratık, başını benim olduğum yöne doğru çevirdi, duraksamadan oturduğum yere geldi. Eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı, soluğu sıcaktı ve bayat balık gibi kokuyordu. Korkabilseydim, öyle bir yetim olsaydı, alev alev yanan şu gözlere bakıp taş kesilebilirdim. Bir pençe darbesiyle işimi bitirmesini bekledim. O ise pençesini uzatıp bekledi. Bunun barış işareti olduğunu umarak ben de elimi uzattım. Tokalaşmak için fazla büyük olan pençenin işaret parmağını tuttum. Yaratık, işaret ve başparmağıyla elimi sıkıştırdı, nazikçe çekerek beni ayağa kaldırdı. Kör edici bir kamaşmayla bir anlığına göremez oldum. Görüşüm geri geldiğinde yaratık gitmiş, yerine tıknaz, tombul yanaklı, güleç ama sevimsiz biri gelmişti. Karikatürlerde çizilen tüccar tipine benziyordu. Bir asır öncesinde olsaydık, giyimine şık ve modern diyebilirdim. Başındaki şapkayı hafifçe kaldırıp selam verdi.

"Rahatsız etmediğimi umarak sizi saygıyla selamlıyorum beyefendi. Adım Oshimpte. Pazarlamacıyım."

Başımla karşılık verdim. Delirdiğimi düşünüyordum, uyuşturucular geri dönüşsüz biçimde beynimi etkilemişti ve bu da sonuçlarından biriydi, başka açıklaması yoktu. Tükenişimden önce bu düzeyde uçtuğumu hatırlamıyorum. Tartışmaya tek sözcük etmeden katıldığım, cansız, biçimden biçime giren nesnelerle boğuştuğum, kavgaya tutuştuğum, müzik dinlerken kimi tınıların bana yönelik olduklarına, bana seslendiklerine inandığım, anlatılması güç sayısız sanrılarım olmuştur. Bu hiçbirine benzemiyor, fazla gerçek.

"Ne pazarlıyorsunuz."

"Yerine getirilmeyi bekleyen arzular..."

"Karşılığında..."

"Bir cehennem memurunun isteyebileceği ne olabilir."

İkiyüzlü bir surat, güven vermeyen bir gülümseme, neşeli fakat kulak tırmalayan tiz bir ses... Öncekinden daha az iğrenç görünmüyor. Becerebilsem asıl şimdiki görünüşünden tiksinirim. Rüyada mıyım. Rüyalarımda hissedebiliyorum, korkuyor, seviniyor, ağlıyor, gülüyorum. En azından öyle sanıyorum. Ergenliğimden sonra alkolle iyi arkadaş olduk, sonra başka maddeler geldi. Dursun artık dediğim, delirmenin sınırına geldiğim çoktur. Lime lime dökülen gerçeklik, zaman algısını yitiriş, katmanlar arasında gidip gelirken araya sıkışma... Sözü uzattım, yaratık bana bakıyor. Kafamın uydurmasıysa konuşarak bir biçimde savuşturabilirim. Savuşturamıyorsam, bu kötüye işaret. Söylediği isme takıldım, sözcüğün örüntüsü kulağıma tanıdık geldi. Bir süredir bakışmamıza karşın bir yere gittiği yok. Üstelik vesikalık çektirir gibi duruyor, o sırıtkan ifadesini bozmuyor.

"Benim bir ruhum var mı."

"Kuşkusuz."

"Varsa da satın almaya değeceğini hiç sanmam."

"Bırakın ona ben karar vereyim."

"Ne istersem öyle mi."

"Ne isterseniz."

Göstermelik bir kahkaha attım. Bilincim, algı kapılarımın bütünüyle açıldığı veya yerle bir olduğu anlarda bile böyle sahneler yaratmamıştı. Çözmeye uğraşmayacağım, oyunu sonuna kadar sürdüreceğim. Bu benim uydurmamsa, soruma bilmediğim, düşünmediğim bir yanıt veremez.

"Güneşi cebimde taşımak istesem."

"Masal kahramanı olmanız gerekir. Üstelik masalda bile mantığı bu kadar zorlamamalı. Bu dünyada istemeye değer bulduğunuz bir şey yok mu."

Ben de bunu soruyordum, var mı. Bilsem onun peşinden giderim. Doğduğumdan beri dünyaya kırık bir camın ardından bakıyorum. Gençken duyumsamamayı süper güç gibi görürdüm. Kimse beni kıramaz, kızdıramaz, üzemezdi, istesem de kimseden etkilenmezdim. Bir ünitesi yanmış makine gibiydim ve bu arızamı güzel buluyordum. Kimseyi sevmedim, özlemedim. Buna karşın bütün ilişkiler çözülmeyi bekleyen bir takım problemlerdi. Doğru yerde doğru tepkileri verebilmekte başarılı değildim. Bendeki farkı hissetmeye başlayanların ödü patlardı. Sonunda kendilerini akşam yemeği yapacağımdan korkuyorlardı sanırım. İşim gereği çok insan eti kestim ama hiç yemedim. Abartıyorum. Kişilerin derdi, duygularının bir biçimde karşılık görmesiydi. Bunu alamayanlar hasta değil alçak olduğum sonucuna varırlardı genellikle. Karşımdaki memur, sabırla değil merakla bana bakıyor. Adeta kafamdan geçenleri dinliyor. İsteyebilseydim, isteyebilmeyi isterdim. Yaşamımda belli dönemlerde, pek güçsüz de olsa hissettiğim oldu ama duyduğuma ne ad vereceğimi bilemedim. Duygu durumlarını başkalarından, taklit ederek ve genellikle yalan yanlış yansıttım. Duyumsamayı, öfkeyi taklit etmeyi değil öfkelenmeyi, sevinci taklit etmeyi değil sevinmeyi isterdim.

"Aklıma gelmiyor. Om... Os..."

"Oshimpte."

"Oshimpte... İstemek ne demek, unutalı çok oldu." Sessizlik olunca konuyu değiştirdim. "Ne işe yarıyor bu ruhlar. Tamam, inci-boncuk karşılığında alıyorsunuz, sizin ne işinize yarıyor."

"Enerji. Tek bir ruhun sağlayacağı enerji ile şu dünyadan bir

tane daha yapılabilir." Eliyle gölü ve çevresini içine alan bir daire çizdi.

"Yani bu evrenin Tan..."

"Şşşt! Yerin kulağı vardır. Başımı derde sokmayın lütfen."

Başının derde girmesinden korkan bir şeytan, ilk anda tüm olan bitenden daha saçma geldi. Memur olduğunu söylemişti. Öyleyse şef, müdür ve daha üst konumda birileri neden olmasın.

"Peki... Hizmetin deneme sürümünü görebilir miyim. Memnun kalmazsam ruhum iade. Olmaz mı."

Öldürmek için geçerli neden gülüşüyle bir süre beni süzdü. Yarım ağız gülümseyerek karşıladım.

"Amma pazarlıkçıymışsınız. Oysa ta derinlerden beni çağırdığınıza emindim."

"Derinden mi. Ah bir de ben duysam." Hava iyice serinledi. "Ay batmadan otele dönmek istiyorum, yoksa karanlığa kalacağım."

"O halde iki saat sonra otelin barında buluşalım. Biraz iş konuşalım, ne dersiniz."

Elini uzattı. Bu tombul, sevimsiz eli sıkmak istemedim, kımıldamadan "olur" demekle yetindim. Dönüp göle doğru koştu ve suya atladı, çabucak gözden yitti.

Otelin kafe-barı bu akşam kalabalık. Barı, sahne önündeki masaları dolduran genç kitle, müziğin sesini bastırarak konuşuyor, gülüşüyor. Gürültüden olabildiğince uzak bir masa seçtim. İçerisi bunaltıcı yoğunlukta ağaç malzemeden tasarlanmıştı. Duvarlarda büyüklü küçüklü Brueghel tabloları var. Tam karşımda, orijinali gibi ahşap üzerine yağlı boya ile yapılmış, Babil Kulesi duruyor. Oturduğum yerden resimdeki bitmek bilmez ayrıntıları seçmeye çalışırken servis elemanı geldi. Votka-soda sipariş ettim ve bugünkü kalabalığın nedenini sordum. Öğrenciymişler, Goethe Üniversitesi'nin

jeoloji fakültesindenmişler, Smurna'ya gezi düzenlemişler, otobüsleri birkaç saat önce gelmiş.

İçkimi yarılamak üzereyken, pazarlamacı geldi. Koyu gri, yün takım elbise giymiş. Bir asır ilerlemiş ama yine de günümüz modasından uzak. 90'larda bu takımı alabilmek için orta sınıf bir araba ederi kadar para gerekirdi.

"İyi geceler Asfut."

"İyi geceler."

Sadece giyimi değil tavırları da değişmiş. Hatta daha zayıf ve yakışıklı görünüyor. Balvenie sipariş etti, on dört yıllık, şişesiyle.

"Bir şeytanla karşılıklı içki içeceğim hiç aklıma gelmezdi" diyerek kadehimi kaldırdım. Aynı karşılığı verdi.

"Başına talih kuşu kondu." Bir dikişte kadehini bitirdi. Yine doldurdu.

"Ömrünün neredeyse sonuna gelip de büyük ikramiyeyi kazanmış bir ihtiyarın yaşadığı umarsızlığa benziyor durumum. Doğru insanla konuştuğuna emin misin."

"Elbette. Bu konuda hiç yanılmam." Bardağını yine bir dikişte bitirdi. Şişeyi son yudumunu aldığım kadehime doğrulttu, durdurdum. Bedenim iflasın eşiğinden döndü, alkolik bir şeytanla yarışmak, intihar olabilir.

"Portföyünde kimler var."

Yanıt vermedi, huzursuz edecek kadar uzun, yüzüme baktı.

"Dur işaretini hatırlıyor musun."

"Hangi dur işareti."

"Dur işaretinin önünde saatlerce durmuştunuz."

Evet anımsıyorum. İki arkadaştık, dur levhasını görünce arabayı durdurmuştuk. O kadar uçmuşuz ki levhanın bize geç demeyeceğini

ancak biraz kendimize geldikten sonra anlamıştık. O nereden biliyor bunu.

"Sen nereden biliyorsun bunu."

"Biraz önce gördüm. Sana göstereceğime odaklanırken, nasılsa araya girdi. Alkol etkisini göstermeye başlayınca çevremdekilerin anılarını istemeden okuyorum."

Kafamın içine girebilmesinden hoşlanmadım. Gözlerinin içine bakarak "düşüncelerimi okuyabiliyor musun" diye sordum, konuşmadım, kafamdan geçirdim. Duymazdan gelmiyorsa, duymuşa benzemiyor.

"Göstereceklerime hazır mısın."

Önce düşünerek "evet" dedim, yanıt beklemeyi sürdürünce başımla onayladım. Elime dokundu.

Tıklım tıklım bir kalabalığın ortasında buluyorum kendimi. Çevremde yerinde duramayan, genç-çocuk karışımı bir kitle var. Dev bir sahne, dev ekranlar, dev hoparlörler, dev ışıklar... Yetenekli bir bebeğin kolaylıkla besteleyebileceği tuhaf, elektronik bir müzik başlıyor. Kitle iyice hareketleniyor, eller çırpılıyor, bedenler zıp zıp zıplıyor. Bir çocuk sesi yükseliyor kolonlardan. Kitle çıldırmış gibi, çığlık çığlığa... Çocuk, şarkı söyleyerek sahnenin ortasına geliyor. Kitle, kurtarıcıları gelmiş gibi büsbütün coşuyor. "Bebeğim, bebeğim, bebeğim ah", şarkının sözleri aşağı yukarı bu kadar. Yanımdaki kıza bakıyorum, hüngür hüngür ağlıyor. Tam ayin havası. Yeterli dedim, elimi çeker çekmez bara geri döndüm.

"Etkileyici bir numara. Ruhuma karşılık, ergenlerin bayıldığı konserlere gidebileceğim, öyle mi."

Basit esprime gülümseme kibarlığı gösterdi.

"O... genç müşterilerimden biri."

"Pazarlık için reşit olmak gerekmiyor mu."

"Benim işim almak-satmak. Bu da arzunun büyüklüğüyle ilgili, yaşla değil. İmza atabilecek herkesle anlaşabilirim. İnsanın belirlediği herhangi bir yasaya uymam gerekmez. Çocuk kavramının sandığından yeni olduğunu söylesem inanır mısın."

"Umursamam. O çocuğun kilden yapılmış puttan farkı yok. Çağın olanaklarıyla renklendirilmiş, fakat geçmiştekinden daha amaçsız bir tapınma bu. Düştüğünde bin parçaya ayrılacak bir ilah olmanın nesi çekici."

"Bir besteci, aktör, yapımcı, iş adamı, mafya lideri, istediğin herhangi biri olabilirsin."

"Sonra..."

"Sonra dünyayı gezebilirsin. Bambaşka tatlar... İstersen bir orduyu yönetebilirsin."

Güldüm. Sahneye yakın masaları doldurmuş olan jeoloji öğrencilerinin gürültüsü artmış, masamıza kadar gelmeye başlamıştı. Alkol etkisini göstermiş olmalı, iyice neşelenmişlerdi.

"Yeterince alan çalışması yapmamışsın anlaşılan."

Karşımdaki, ilk viski şişesini bitirdi, yenisini getirmesi için garsona şişeyi gösterdi. Sonra bana döndü.

"Şuna ne dersin."

Uçaktayım. Uçağın içinde toplantı için ayrılmış bölümdeyim. Masada karşılıklı altı kişi, başta da bir adam oturuyor. O konuşurken hepsi soluk almadan dinliyor. Başta oturanın tam karşısına yerleştirilmiş ekranda aynı adamın mitingi dönüyor. Helikopterden çekilmiş kalabalık gösteriliyor. İnsan seli, sokaklardan caddelerden akın akın liderlerine doğru akıyor. Bu da başka bir ayin. Toplantı bölmesini geçip uçağı geziyorum. Hiç böyle görkemli bir uçak görmemiştim. Elimi çektim.

"Kaç seçim garanti."

"Hiç seçim kaybetmeyeceksin."

Ben uçağı gezerken yeni şişe gelmiş, bir kadeh de eksilmiş. Karşımda bir şeytan olduğuna göre, sözcük oyunu yapıp yapmadığını bilemem. Seçimlere girmeden ölürsem hiç seçim kaybetmem. Vermeden almanın peşinde olmadığını kim garanti edebilir. Anlaşmazlık durumunda gidebileceğim tüketici mahkemesi yok. Her durumda kaybeden taraf insandır belki. Gerçi siyasetçi olmak için değil ruhumu, küpemi bile vermem.

"Ömrüm varsa tabi."

"Ne zaman öleceğini bilemem. Erkene almak istersen güzel bir son ayarlayabilirim."

Jeoloji öğrencilerinden ikisi içki içme yarışına başladılar. Gürültüleri bütün barı dolduruyor. Gözüm dün gece karşılaştığım kadına takıldı. Dün, komşu masalarda otururken, bir erkeğin umutlanmasına yetecek süre bakışmıştık. Sonra o, elini kaldırıp parmağındaki yüzüğü göstermiş, gülümsemişti. Uzaktan uzağa kadeh kaldırmıştık ve konu kapanmıştı. Öğrenciler onu görünce biraz toparlandılar. Kadın, öğrencilerin masasına sandalye çekip oturdu. Kimse yabancılamadığına göre sanırım öğretim görevlisiydi. Masama döndüm.

"Ruhun enerji olarak kullanıldığını söylemiştin."

"Evet."

"Ya cehennem."

"Hangi cehennem."

"Yok mu diyorsun, yoksa birden fazla olduğunu mu söylüyorsun."

Yeniden kadehini doldurdu, içkisinden irice bir yudum aldı, dirseklerini masaya koydu, çevreyi süzdü. Masanın ortasında duran bilek kalınlığında bir kütüğün içine yerleştirilmiş mumum alevinde elini gezdirdi.

"Homeros, Vergilius, Augustinus, Dante, Bosch, Michelangelo, Milton, Goethe, Blake ve daha niceleri kendi imgelerinde bir cehennem yaratmışlardır. Kimse cehennemin içinde olmayı dilemez ama cennet tasvirlerinin durağanlığından kat kat ilgi çektiği de kuşku götürmez. Hepsi birbirinden ilham almış ya da kopya çekmiş diyelim, düşsel ürünler. Dürüstçe söyleyeyim, sonrası konusunda senden veya başkalarından daha fazla bilgim yok."

Söylediği gerçeklerin arasına yalanlarını yerleştirmiş olabilir. Henüz kendisiyle anlaşma bile yapmamış birine neden böyle önemli bir bilgiyi versin. Hem bu konuda anlatacakları müşterisini kaybettirebilir. Belki içki masasında, içkinin yardımıyla dili çözülen, evrendeki tek ahmak yaratık insandır.

"Pazuzu kılığında, sinematografik çıkış yaptığında cehennem memuru olduğunu söylemiştin."

Baş ve işaret parmağıyla mumum fitilini söndürdü. Kadehinden, büyük bir yudum aldı.

"Doğru. Egonu okşamak, şu anda patronla konuştuğunu söylemek isterdim ama ben sadece bir memurum. Benimki bir tür acentelik. Binlerce yıldır yeryüzündeyim. Emin olabilirsin, türün cehennemi düşlerken şeytanlara gerek duymadı. Üstelik düşlemekle kalmadı, yarattı. Deri yüzme, uzuv kesme, yakma, kazığa geçirme, haşlama, taşlama, kırbaçlama, vahşi hayvanlara yem etme, atlara bağlayarak parçalama, hadım etme, bağırsakları çıkarma, kelle koparma, başı havanda ezme, iç organları kemirgenlere yedirme, tırnak sökme, diş sökme, göz oyma, elektrik verme, diri diri gömme... İnsan, işkenceyi sanata, her nesneyi işkence aletine dönüştürme dehasına sahip bir yaratıktır. Aynısı cinsellik için de geçerli."

Ne söyleyebilirim. Kısa bir süre önce türüm tarafından tasarlanmış cehennemi görmüştüm. Roma döneminde değil, ortaçağda değil, yirminci yüzyılın sonunda, gözlerimle tanık olmuştum. Gezip

gördüğüm şehirler, aşırı şişmanlamış, her yerinde ödem oluşmuş yaratıklardı, ışıklarla süslenmiş katran kuyularıydı. Ama bunları konuşmak istesem sıradan bir ayyaş da işimi görürdü. Süremi boşa harcıyor.

"Her ne kadar konuyu değiştirmeye çalıştığın gözümden kaçmadıysa da sana katılıyorum. Öte taraf konusunda tek sözcük söylemeyeceksin, bunu da anladım. Daha da coşup işkenceleri ayrıntılarıyla anlatmanı engellemek için söyleyeyim; bu tartışma insana, onu üreten yeryüzüne olan inançsızlığımı ve isteksizliğimi arttırmaktan öte bir işe yaramayacak. Bir yanıtı gizlemek adına müşterini kaçırdığının farkında mısın. Binbir Gece'nin Alaattin'i değilim, senden öğle yemeğini akşam yemeğiyle birleştireceğim bitimsiz sofralar istemem. Müzikten tat almam, bir *rock* yıldızı, pop yıldızı, tapılası bir gitarist veya büyük bir kompozitör olmak istemem. Kitlelerin ilahlaştırdığı bir lider olmak umurumda değil. Deneyimlerimle ve birazcık tarih bilgimle, sonlarının iyi bitmediğini biliyorum. Aslında ruhla ilgili zırvalara da inanmıyorum. Çok ölüm gördüm ama ismi var kendisi yok ruhu hiç görmedim. Ruh, ilkel kafanın çözemediği bir denklem, yanlış varılmış bir sonuç. Biz bu yanlışın üstüne şarkı yazmışız, sanat yapmışız, felsefenin içine katmışız. Bu çarpık bakışımızla bilim yapmaya kalkmışız..."

Konuşmamı kesmek için elini masaya vurdu.

"Bildiğinden fazlasını söylüyorsun doktor."

Bir kadeh daha doldurdu, yarısına kadar içti. Geriye yaslandı, hep gösterdiği yumuşak yüzü çarçabuk attı, granit gibi bir yüzle bana baktı.

"Sana gerçekte ne olup bittiğini anlatmaya çalışmam, senin bir kediye Platon'u anlatmaya çalışmana benzer."

Durdu, sonra o iğrenç yumuşak yüzü yeniden takındı, o yüze bir de alkolün verdiği gevşeklik eklendi.

"Takılıyorum doktor, sen devam et."

"Bak, ne alıp sattığını çözemedim, belki sen de bilmiyorsundur. Son kullanma tarihimi beklemekten başka hiçbir işim yok. Bende var sandığını sana sattım diyelim, ne sunacaksın bana, söyler misin."

Ben konuşurken şişe neredeyse boşalmıştı. Alkolün etkisini gösterdiği bana saydammışım gibi bakmasından belli oluyordu.

"Aşka ne dersin."

"Bu dediğinin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Öğrenirsin."

Ergenliğimde, gençliğimde aşkı ereksiyon olmak sandığımdan eksikliğini de duymamıştım. Doğuştan kör birinin durumunu sonradan anlaması gibi, noksanlığımı anlamam zaman almıştı. Kimyasal süreç diyerek hep küçümsedim. Yaratık ne satacağını biliyor. Elime ne geçeceğini bilmiyorum ama böyle bir deneyime değebilir.

"Güzel ama elde edebileceklerim ve satın alabileceklerim için şeytanın yardımı gerekmez."

"Aşk diyorum dostum, sadece seks değil."

O sırada öğrencilerden biri alkışlarla barın sahnesine çıktı. Gitarı aldı, aralarına karışan kadını çağırdı. Şeytan da dikkatimi yönelttiğim yere döndü. Öğrencilerin ısrarları sonunda sahneye çıkan kadının eline mikrofon tutuşturuldu. Şarkıda anlaştılar, başladılar.

"*Bir güzel dünyanın içinde, tüy gibi süzülürsün.*
Keşke özel biri olsaydım, sen olağanüstüsün.
Ama ben bir ucubeyim, bir sürüngenim.
Ne işim var burada. Buraya ait değilim."

Oshimpte bana döndü, hoşnut gülümsedi.

"Tüyleri diken diken eden bir sesi varmış değil mi."

"Güzel evet. Kendisi de güzel. Şimdi memur bey, söyleyebilir

misin, önerdiğin onun bana aşık olması mı, benim ona âşık olmam mı."

"Karşılıklı, alev alev, iç yakan, soluksuz bırakan, her gün tatmaktan bıkmayacağın bir aşktan söz ediyorum."

Konuşması giderek anlaşılmaz oluyor. İkinci şişenin son yudumuna ağır ağır uzanırken, kadehi önünden çektim. Hedefini ıskalayan el masaya düştü.

"Bunu yapabilir misin."

El, parmaklar yardımıyla örümcek gibi masada yürüyüp kadehi tekrar buldu.

"Göreceksin."

"Peki, beni nasıl tedavi edeceksin."

"Sırayla dostum. Yarın gece onu yatağında istiyor musun."

Ne sorduğumu anladığından kuşkuluydum. Sadece oyunu sürdürmek için "evet" demekle yetindim.

"Anlaştık."

El sıkıştık. Masadan kalktım. Oshimpte doğrulmaya çalıştı ama kalkamayıp sandalyeye çöktü, başı masaya düştü.

"Kanla imza atmam gerekiyor mu."

Sızdı.

III

"yanlış anlaşmayla
doğan çocuklar
tüm piçlere
kıskançlıkla bakar"

Onca içkiyi ben içmişim gibi, öğlene doğru yoğun baş ağrısıyla uyandım. Geceki konuşmalar, barın gürültüsü, Margaret'in söylediği şarkı, hepsi kafamın içinde yankılanıyordu. Sahnedeyken ismi, öğrencilerce sürekli yinelendi. Bir şarkı daha söylemesini istediler, çok nazlanmadı, gülümseyerek "son olacak" dedi. Almancaydı, sözlerini anlayamadım ama ne istediğimi pek de bilmeden bu kadını sevmek isterim dedim.

Kahvaltı niyetine öğle yemeği, spor salonu, sauna derken akşamı buldum. Pazarlamacı, gün içinde kendini hiç göstermedi. Hayalle gerçeği birbirine karıştırdığımı varsayarak kendi programımı sürdürdüm. Smurna'ya giderken, otele dönmekte olan el ele tutuşmuş iki jeoloji öğrencisiyle karşılaştım, selamlaştık. Geceye kadar göl kıyısında zaman geçirdikten sonra otele döndüm. Resepsiyondan anahtarımı istedim. Görevli, yarım saat önce anahtarı bana verdiğini söyledi. Odama çıktım, kapıyı tıklattım. Kapıyı darmadağın durumdaki şeytan açtı, iki parmağıyla burun deliklerini kapatıyordu, gömleği kan içindeydi, neşesinden iz yoktu.

"Tanıştırayım, Margaret"

Yatakta kıpırtısız yatan kadını gösterdi, sonra kolumu tuttu. Birkaç saat öncesine döndüm.

Oshimpte ile Margaret restoranda karşılıklı oturuyorlar. Oshimpte'nin üzerindeki benim takım elbisem. Yalnızca giyimi değil, görünüşü, sesi de ben. Margaret, omuzları açıkta bırakan, sade,

koyu mavi bir elbise giymiş.

"Umarım size umut verecek bir harekette bulunmamışımdır."

"Umut zavallıların tutunduğu son daldır hanımefendi. Oysa siz, Smurna'yı saymazsam burada karşılaştığım ilk güzelliksiniz." Bir şey söyleyecekmiş gibi yaklaşıyor. "Parfümünüz Qof değil mi. Bu parfümün pek az kadın tenine uyum sağladığını düşünüyorum. Onlardan biri de sizsiniz. İnce zevkinizin eş seçiminizde de isabetli olduğuna hiç şüphem yok. Eminim dünyanın en şanslı erkeği olan eşinizle birbirinizi tamamlayan muhteşem bir bütünsünüzdür. Yanılıyor muyum."

Çok bayat, bayağı kur yapıyor ama benimle konuştuğundan başka konuşuyor; müzikli, yumuşak, küçük iniş çıkışlarla, durgun suda giden gemi gibi. Bu jestlerle hem kadınları hem erkekleri kolaylıkla baştan çıkarabilir.

"Hayır, yanılmıyorsunuz. Parfüm, kocamın hediyesi."

"Ah! Her ne kadar ince bir zevkin göstergesiyse de bir erkeğin sevdiği kadına alabileceği en yanlış hediye. Hangi erkek sevdiği kadının bu kadar baştan çıkarıcı olmasını ister."

"Elbette eşine sonuna kadar güvenen..."

"Yani bir anlamda kendini rakipsiz görüyor, öyle mi."

Margaret cevap vermeye fırsat bulamadan ışıklar sönüyor. Tüm salondan sesler yükseliyor. Birkaç saniye sonra, jeoloji fakültesi öğrencileri, maytaplarla salonu aydınlatıyorlar. Ardından bir doğum günü pastası, mumları söndürmesi için bir gencin önüne getiriliyor. Tören bir dakika sürüyor ve ışıklar yeniden yakılıyor. Masaya baktığımda Oshimpte'nin kadının ellerini tuttuğunu görüyorum. Kadın, Oshimpte'nin gözlerine şaşkınlıkla bakıyor. Işıklar söndüğü sırada teslim ettiği ellerini çekmiyor. Uzun süre birbirlerine bakışıyorlar. Bu şeytan temas konusunda usta, başka abrakadabrasını da görmedim. Yavaş yavaş kadının ellerini bırakıyor. Bu dokunuşun Margaret'i değiştirdiği belli, yüzü hafifçe kızarıyor, kadehine

uzanıyor, kalan içkisini tek seferde bitiriyor. "Hemen geliyorum" diyerek öğrencilerin yanına gidiyor, doğum günü çocuğunu kutluyor. Öğrenci grubuyla biraz konuştuktan sonra geri dönüyor.

"Yarın sabah çocuklarla birlikte Smurna'ya son bir gezi yapıp, öğlene doğru ayrılacağız. Çok geç olmadan odama dönmemin sizin için sakıncası var mı."

"Var. Henüz gece bile olmadı. Birer kadeh daha içtikten sonra sizi odanıza bırakırım. Belki dün şarkı söyleyen o olağanüstü kadın yine sahneye çıkar."

Saat ilerlemiş, ikisi de neşeli. Margaret'in allanmış yüzü, dik bakışları sarhoşluğunu gösteriyor. Yakınlıklarını arttırmışlar, senlibenli konuşuyorlar.

"Şeytan tüyü var sende biliyor musun."

"Tüy değil kıl."

Kıs kıs gülüyorlar. Margaret "o ne demek" diye soruyor ama yanıtı beklemiyor, kıkırdıyor. Oshimpte konuyu değiştiriyor.

"Oda numaran kaçtı."

"209. Niçin sordun."

"Buranın tüm güzelliğine sırtını dönen bir oda verdikleri için resepsiyondakilere iyi bir fırça çekmelisin. Odamın balkonundan baktığında bana hak vereceksin."

Yani benim odamın... Margaret kolay teslim olmam dercesine, yayık bir gülümsemeyle başını sağa sola sallıyor. Yine o büyülü temas. Şeytan, kadının ellerini dudaklarına götürüyor, gülüşüyorlar. Oshimpte, Margaret'i nazikçe yerinden kaldırıyor, girmesi için kolunu uzatıyor. Asansöre doğru gidiyorlar. Asansörde Margaret, aynaya yaslanıyor.

"Sanırım sarhoş oldum ve umuyorum bu durumumdan yararlanmayacak kadar centilmensindir" diyor kıkırdayarak. Oshimpte,

kadının yüzüne iyice sokuluyor, çapkınca gülümsüyor.

"Manzarayı seyredeceğiz."

Odama giriyorlar. Margaret, yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmak için koltuğa oturmuşken, Oshimpte de balkon kapısını açıyor. Birlikte balkona çıkıyorlar.

"Seni kandırmamışım değil mi" diyerek derin bir nefes alıyor Oshimpte. Ay'ın aydınlığında, güzellik uykusuna yatmış cenneti seyrediyorlar. Şeytan, ceketini çıkarıyor, çıplak omuzlarını ovuşturan kadını sarıyor. Margaret "gitsem iyi olacak" diyerek odaya dönüyor ama gitmek yerine kollarını açıp tüm ağırlığıyla kendini yatağa bırakıyor. Şeytan da yatağın kenarına oturuyor. Yavaş yavaş sokulup kadını boynundan öpüyor. Kadın gülerek, "dur yapma" diyor, doğruluyor.

"Özür dilerim yapamam. Yani isterdim ama hemen belli ederim, saklayamam. Suçluluğum yüzünden elim ayağım birbirine dolaşır. Evliliğimi bir gece yüzünden mahvedemem."

Şeytan tüm sevecenliğiyle kucaklıyor kadını "seni seviyorum Margaret". Yine boynundan öpmeye çalışıyor.

Margaret, yılışık kollardan kurtulmak için çabalıyor "bırak beni, bırak diyorum" diye bağırıyor. Yatakta güreşiyorlar. Sonunda kollardan kurtulan kadın, öfkeyle "sapık" diye hırlıyor. Ayakkabılarını alıp kapıya doğru koşuyor. Oshimpte arkasından yetişiyor ve tüm gücüyle direnen kadını tekrar yatağa sürüklüyor.

"Gitme."

"Bırak beni."

Birlikte yatağa düşüyorlar, altta kalan kadın çırpınıyor. Şeytan, çığlığa dönüşen sesi bastırmak için ağzı kapatıyor, "sus, sakin ol". Kadın eli ısırıyor, şeytan bağırıyor. Gözlerinden kıvılcımlar saçan şeytan, kadının ağzını baş ve işaret parmaklarıyla yanlardan sıkarak büzüyor, "seni öldürürüm adi orospu."

Margaret, hala elinde tuttuğu topuklu ayakkabılardan birini bırakıyor ve ötekini iyice kavrıyor. Ayakkabının topuğuyla Oshimpte'nin suratına vuruyor. Oshimpte'nin burnundan nehir gibi kan boşalıyor. Öfkeden kuduran şeytanın yüzü, bir anlığına gölden ilk çıktığındaki rengini alıyor. Şeytan, kadının üstüne çıkıyor, bacaklarıyla kolları hapsediyor. Şeytanın başparmaklarıyla boğazı ezilen kadın, neredeyse hiç ses çıkaramıyor. Şeytanın burnundan akan kan nedeniyle kızıla boyanan yüzde, yuvalarından çıkmak üzere bir çift göz katiline bakıyor. Burundan gelen garip hırıltı, aşağıya kayan çene, yerinden çıkmaya çalışan dil, kasılan parmaklar, bir yerlere gidecekmiş gibi devinen ayaklar, tüm bedene yayılan bir kasılmanın ardından duruyorlar. Şeytan, açık kalan çeneyi, şaşkın sabitlenmiş gözleri kapatıyor. O sırada kapı çalıyor. Gelen benim.

"Tanıştırayım, Margaret... Yerine getirilmiş dileğin. Onu yatağında istiyordun, isteğin yerine geldi. Ruhun sende kalsın. Teşekküre gerek yok."

Lamba cininden yeteneksiz şeytan, daha ağzımı açmama olanak vermeden, beni eseriyle baş başa bırakıp odadan çıkıp gitti. Dayanılmaz bir yorgunluk çöktü üstüme. Yatağa uzandım. Belki benim işlediğim belki üstüme kalan cinayete sarılıp uyudum.

"Ve dünyada aciz haline düşmüş
bir şeytan kadar tuhaf şey olamaz."

Eskisi Gibi

Gizem'le akşam yemeği yiyorduk. Kapı... Kızım, açarım umuduyla kısa bir an bekledi, kıpırdamayınca kalktı. Kapıyı açtıktan hemen sonra gelip "baba bir baksana" diyecekti kuşkusuz. Kulak kesildim. Kızım, şaşkınlık belirten tuhaf sesler çıkardı önce. Ardından da yavru köpek inlemesini andıran, tiz, çığlıklı "anne" sesini duydum. "Anne... anne... anne..." Çıldırdı mı bu kız, ne annesi! Mutfağın girişinde görününce, buz gibi bir soğukluk boğazımdan göğsüme, oradan parmak uçlarıma kadar yayıldı. Yüzü biraz solgundu ama iki yıl önce ölen karım, capcanlı karşımda duruyordu. Taş kesilmiştim, kalkacak gücüm yoktu. Uyanmanın tam sırasıydı.

Gizem, gözleri yaşlı, annesini kolundan çekiştirerek mutfağa getirdi. "Baba bak annem geldi."

"Kızım, annen öldü, gelemez" diyemedim, nasıl diyeyim.

"Merhaba Necdet."

"Meryem!.. Hoş... hoş geldin..."

Bir ölü nasıl ağırlanır, nasıl karşılanır bilemedim. Kusursa, bu kusuru yüzüne vurup da "hani sen ölmüştün" de diyemedim. Konuşmadan, öylece bakışırken Gizem, annesinin üzerindeki, daha önce görmediğim haki pardösüyü çıkardı. Sandalye çekti, annesini oturttu. Biraz güç bulunca, pardösüyü asmak için antreye koşan Gizem'in arkasından bağırdım.

"Kızım, annene de bir tabak çıkar."

"Yok güzelim, zahmet etme, aç değilim. Siz yemeğinizi yiyin, ben bir banyoya gideyim."

Hades'in elinden kurtulmuş birine göre fazla rahat davranıyordu. Gizem'e baktım, belli ki durumun olanaksızlığında bir sorun görmüyordu. Sanki annesi uzun bir yolculuktan dönmüştü. Dahası, senelerdir onu böyle sevinçli görmemiştim. Yüzü aydınlanmıştı, gözleri parlıyordu. Oturdu, yemeğini yemeyi sürdürdü. Bense ağzıma tek lokma koymadım. Nasılsa uyanacaktım, yemekle uğraşmam gereksizdi. Rüya bile olsa insan kızabilmeli. Sen öl, iki yıl ölü kal, sonra da ortada kocaman bir boşluk yokmuş gibi dön. Ben ölseydim, geri dönmeye yüzüm tutmazdı, gömüldüğüm yerde kalırdım. Herkes öyle yapıyor. Hem uzun süre ayrı kalmış karıkoca sarılıp öpüşmez mi. Neler diyorum ben. Belki ölmedi de biz öldü sandık. Gasilhanede birden uyanıverdi ve kaçtı. Başkasını sarıp sarmalayıp bize verdiler. Belleğini yitirdi, eve dönemedi, evinin yolunu anca bulabildi. Bir açıklaması olmalı. Yok, olacak iş mi. O korkunç sabahı nasıl unuturum. Yatakta buz kesmiş tenine dokunuşumu... Umutsuzca ambulans çağırışımı...

"Çay koyayım mı baba."

...hastane, otopsi, "kalbi durmuş", "ölüm nedeni belirsiz".

"Baba..."

Otopsisi yapılmış biri...

"BABA."

"Efendim."

"Çay koyayım mı diyorum."

Soruyla dünyaya döndüm. Gizem'e, çevreme baktım. Masa toplanmış, silinmiş, farkına varmamışım. Oturduğum yerde rüya görmüşüm işte.

"Ben koyarım kızım."

Üstümdeki karabasan kalkınca derin bir nefes aldım, ayağa fırladım. Çaylığı temizledim, altına su doldurdum, ocağa koydum. Tam mutfaktan çıkıyordum, benim bornozumla karşımda beliriverince "ay" diye kısacık bir ünlem çıktı ağzımdan.

"Ev biraz değişmiş. Elbiselerimi bulamadım."

"Benimkilerden vereyim anne" diye atıldı Gizem.

Sigara içmek için balkona çıktım. Elbiseler... Bir süre yokluğuna bekçilik ettiler. Arada bir çıkarır, senden kalan kokuları içime çekerdim. Anıları tazelemek acımı gidermiyor arttırıyordu. Elbiselerin de yaşamsız bir bedenden farkı yoktu. Kurtulmak gerekiyordu, yokluğunu kabullenmek tek yoldu. Her birini son kez sevdim, okşadım. Kalıplayıp poşetlere doldurdum, belediyenin kullanılmış giysi konteynerine bıraktım. İki yarım parfüm şişesini, küçücük bir kutuda duran takıları ise Gizem'in koruyuculuğuna bıraktım.

Sigaramın dumanını serin sonbahar akşamına saldım. Caddenin dinmeyen uğultusuna, farklı noktalardan gelen siren sesleri katılıyordu. Trafik her zamankinden yoğundu. Sabırsız kornalar gürültüyü arttırmaktan başka işe yaramıyordu. İçeride sigara içilmesine karşı yasağı Meryem getirmişti. Kanun hükmündeki bu kararı değiştirmek aklıma gelmemişti. O gittikten sonra en azından mutfakta içebilirdim.

İçeri döndüğümde Meryem çayı demliyordu. Kızımın eşofmanını giymişti, saçlarından şampuan kokusu yayılıyordu. Gülümseyerek yüzüme baktı, karşılık verdim. Salona geçtik. Çaylarımızı içerken konuşmadık. Meryem televizyonu açtı. Gizem, telefonunun ekranında parmaklarını gezdiriyordu. Televizyon, açılır açılmaz en yeni felaketi kustu. Patlama... Onlarca ölü ve yaralı... Karıma baktım, tepkisizdi. Kızım, kafasını bile kaldırmadı, başparmakları telefonun üzerinde böcek gibi tepinmeyi sürdürüyordu. Patlama, beş-altı kilometre ötemizde olmuştu. Bir saat on beş dakika

önce, biz yemekteyken, belki Meryem zili çaldığı sırada. Tiksindirici sahte bir telaşla, hareketliliği arkasına almış, olay yerinden yayın yapan spikerin sesi birden kesildi. Kanal değişti. Her saniye değişen yerli kanalların neredeyse tümü patlamayla ilgili yayın yapıyordu. Meryem, Yarışma programı veren İspanyolca bir kanalda durdu, kumandayı bıraktı. Karnıma bir ağrı saplandı, başım dönmeye başladı. Henüz erken olmasına karşın "ben yatıyorum" diyerek kalktım.

Yatak odasının ışığını açtım, iki yıldır tek kişiyi ağırlayan çift kişilik yatağa baktım. Meryem'in son saatlerini geçirdiği bu nesneye günlerce uzanamamıştım. Günlerce yatak odasına girememiş, eşyamı salona taşımış, salonu şantiyeye çevirmiştim. Buraya mı gelecekti. Onunla, nasıl olacaktı. Bir an kapıyı kilitlemeyi düşündüm, caydım. En iyisi alıştığım gibi yatıp uyumaktı. Hem belki uyandığımda bu tuhaf rüya da bitmiş olurdu. Yatmadan önce Dilara'yı aradım. Telefon elinde, aramamı bekliyormuş gibi ilk çalışta açtı. Haberleri izlemişti, canı sıkkındı. Korktuğunu söylüyordu. Alttan alta verilen, "artık evleri birleştirmemiz gerekiyor" mesajını alıyordum. Konuştukça morali düzeldi. Hafta sonu için plan yaptık. "Bu arada, nasıl olduğunu bilmiyorum ama karım dirildi" demedim. Öpüyorum dedim, kapattım.

Yatağın içinde karaya düşmüş balık gibi saatlerce debelendikten sonra daldım. Ne kadar sürdü bilmiyorum, gözümü açtım, bana sırtı dönük, yatağın kenarına ilişmiş, kıpırtısız, pencerenin dışındaki karanlığa bakıyordu. Yine içimden, gücü biraz azalmış olarak, olanaksızın yakıcı soğukluğu geçti.

"Meryem..." başını hafifçe bana doğru çevirdi "nerelerdeydin".

"Salondaydım."

"Onu demiyorum, bunca zaman nerelerdeydin."

Yanıt vermedi, iç geçirdi, sessizlik uzadıkça uzadı, sonra yatağın

ucuna kıvrıldı, "iyi geceler" dedi. Bir süre sonra düzenli nefes alışverişini duydum. Bense sabaha yakın, birkaç saniye mi, birkaç dakika mı bilmiyorum, daldım. Müezzinin sesiyle sıçradım. Başımı çevirdim, yanı başımda soluyan gölgeyi gördüm. Kalksam, silkinsem, içimi çoraklaştıran bu soğuk histen sıyrılabilirdim. Karabasan olmalıydı, kımıldayamıyordum. Karanlığın çekilmesine yakın yine daldım.

Uyandığımda yatakta yalnızdım. Çevreme bakındım, onun varlığını gösterir bir iz yoktu. Rüya bitmişti işte. İşe gider gitmez revir doktorunu görecektim. Sonra nörolog, psikolog, kardiyolog randevu alabildiğim tüm doktorları gezecektim. Banyoya girip hızlıca soğuk duş aldım. Tıraş oldum, giyindim. Neredeyse neşeleniyordum ki mutfaktaydı, kahvaltı hazırlıyordu. Kalbim sıkıştı yine ama çabucak geçti. Gülümsedi, "günaydın" dedi. Onun kadar neşeli karşılık veremedim. İçimden geçen soğuk sızı yüzünden olmalı. Uykusuzdum, kafam karışıktı, şaşkındım, sorulacak soruları soramamıştım. Dün geceki deneyimim, sorularımın yanıtsız kalabileceğini gösteriyordu...

"Yumurta haşlayayım mı."

Geri döneni kabullenmek, ölümü kabullenmekten zor. Zor çünkü...

"Necdet!"

"Efendim?"

"Uyanamamışsın daha. Yumurta haşlayayım mı diyorum."

Yiyesim yok "olur" dedim. Alışkanlıklarını sürdürüyor, mutfak hemen değişmiş. Kağıt havluyla silmek işe yaramadığı için temizliğini sürekli ertelediğimiz ocağın üstündeki katman katman lekeler gitmiş. Fırının yağlı camı, yenisiyle değiştirilmişçesine pırıl pırıl. Limonlu deterjan kokusu dolmuş içeriye. On sekiz yıllık evliliğimizde bir gün olsun benden geç uyanmadı. Bir gün olsun bana kahvaltı hazırlatmadı. O yüzden o gittikten sonra Gizem ve ben deli

gibi bocaladık. Tava, tencere, çaylık yaktık. Berbat yemekler yaptık. Evin herhangi bir köşesine öylece bıraktığımız bardakların, tabakların, giysilerin kendiliğinden yer değiştirmediğini, ayağımıza batan kırıntıların süpürülmezlerse giderek arttığını, çamaşırların kendiliklerinden yıkanmadıklarını, yıkandıktan sonra makinede unutulduklarında küflendiklerini, silinmeyen camların bir süre sonra buzlu cam gibi göründüklerini deneyimledikçe anladık.

"Arzu Güneş'in evlilik programı yayından kaldırılmış herhalde."

"Efendim."

"Arzu Güneş'in programı diyorum. Yayından kaldırılmış."

"Öyle mi, haberim yok."

Meryem gidince babalıktan da pek anlamadığım ortaya çıktı. Annesizliğe erken ve hazırlıksız yakalanan kızımı avutmayı beceremedim. Kızımın dilini bilmiyormuşum, onu anlama, dinleme gereği duymamışım. Zavallıcık kendini bir biçimde iyileştirdi. Meryem'in yokluğunun ikinci yılında kendimizi toparlayabildik, baba kız olabildik.

"Kenan Yılmaz boşanmış."

"Kim."

"Barut Fıçısı'nda oynuyordu ya hani."

Tanımam etmem, bana ne. Bir dilim ekmeği küçük küçük koparıyordum. Çatalın ucuyla peyniri didikliyordum. Görüntüyü kurtarmak için, çayın yardımı olmasa boğazımdan geçmiyorlardı.

"Akşam için ne yemek yapayım."

Bu soruyu sanki bir asırdır duymamıştım. Duymasaydım belki daha iyiydi. Kaldığımız yerden sürdürecek miydik. Ne diyebilirdim. Bu evden sedyeyle değil de ayaklarıyla ayrılmış olsaydı "ne yüzle" diye haykırabilirdim.

"Sen bilirsin. Ben Gizem'i kaldırayım, okula geç kalmasın."

"Yumurtan..."

"Gizem yesin."

Evden çıktığımda birden rahatladım. Delilikti bu. Arabaya bindim, bir süre öylece kaldım.

Bir ünite kan alınacak, hemşire iğneyi takıp gidiyor. Tüp dolmak üzereyken yerinden çıkıyor. Üstüm başım kan içinde kalıyor. Doğrulup sesleniyorum, yeniden takıyorlar. Ayakta olduğum için tüp takılır takılmaz doluyor, taşıyor.

Sıçradım. Arabadaydım. Apartman garajından çıkmamıştım daha ve saat dokuz olmuştu. Ne tuhaf bir rüyaydı böyle. Hepsi rüyaydı... Hepsi. Yola çıktım. Radyoyu açtım. Dünkü patlama dört bir yanda kınanıyordu. Bir yetkili terörün asla amacına ulaşamayacağını söylüyordu. "Olayla ilgili yirmi kişi..." Sesi kıstım. Nasılsa geç kalmıştım, rotamda küçük bir değişiklik yapıp Merkez Mezarlığı'na gitmeye karar verdim. İş yerine telefon açtım; "Serdar bey günaydın. Gizem üşütmüş biraz, onu doktora götürüp geleceğim."

Ölümün şaşkınlığı üstümüzdeyken, camide bulmuştuk kendimizi. "Nasıl bilirsiniz." Başım dönüyordu, kendimden geçmekten, güçsüz görünmekten korkuyordum. Mezarlıkta olan bitenin pek azını anımsayışımda uyurgezer halimin etkisi vardı. O gün gözyaşı dökmek için bütün törenin bitmesini, herkesin çekip gitmesini, gece olmasını beklemiştim. Yaşam sürdü, ölenle ölmedim.

Şehrin ortasında kalmış mezarlıkta kimse yoktu. Kendisi gibi genç ölen annesiyle paylaştığı mezar, olması gerektiği gibi sessizdi. "Meryem Solmaz, D.2.4.1978 - Ö:27.12.2018 Ruhuna Fatiha." Görünüşe göre dışarı çıkan kimse yoktu.

Günü bitirip döndüm, arabamı park edip apartmana girdim. Yaklaştıkça içimdeki boşluk ağırlaşıyordu. Basamakları tırmanırken ayaklarım betonlaşmıştı. Kapının önüne geldiğimde zile uzandım,

basamadım. Bir süre basamaklarda oturdum, apartman ışığı söndü. İçeri girecektim bu saçma rüyanın bittiğini görecektim. Kendimi böyle yüreklendiriyordum. Kapıyı Gizem açtı. Bir anlığına rahatladım ama sevinemedim. "Hoş geldin baba" dedi, sonra mutfağa koştu. Yemek kokuları girişe kadar geliyordu. Dün akşamdan beri doğru düzgün yemek yememiştim. Evi yeniden dolduran çekirdek aile kokusu nefesimi kesmişti. Mutfağa varmam saatler aldı. Girişte durdum. Gizem masayı kuruyor, Meryem de salata yapıyordu. Uzun zaman sonra yiyeceğimiz ilk akşam yemeği olduğu için özenle hazırlanmış masa göz alıcıydı.

"Hoş geldin Necdet."

"Kolay gelsin c..." Canım sözcüğünü yuttum.

"Yemek hazır, yiyebiliriz."

Yiyebilir miyiz. Yiyemeyiz. Yiyemem. Eskisi gibi olacağına inanmıyordum, bu düşe kapılmak istemiyordum. "İş yerinden aradılar, acil dönmem gerekiyor" dedim. İnandılar mı bilmiyorum ama ikisinin de yüzleri asıldı. "Siz yiyin, beklemeyin. Olabildiğinde çabuk dönmeye çalışacağım" diyerek kaçtım. Dış kapının önünde, sualtından yüzeye çıkmışçasına nefesimi saldım, az kalsın boğuluyordum. Alnımda biriken soğuk teri sildim.

Dilara bu akşam nöbetçiydi, eczanesine gitmek için taksi çevirdim. Araba kullanacak durumda değildim. Dükkandan girince hem sevindi hem şaşırdı.

"Necdet, hoş geldin. İyi misin, yüzün bembeyaz."

"İyiyim iyiyim. Seninle konuşmam gerek."

Telaşlandı, dükkanı kalfaya bıraktı, yakındaki bir kafeye gittik. Önce karnımı doyurdum, biraz kendime geldim. Sonra da Dilara'ya evlenme teklif ettim. Bekliyordu ama böyle bir sahne hayal etmemişti. Ne çiçek, ne yüzük... Önünde tıkınmış ve "evlenelim" demiştim. Hafta sonu buluştuğumuzda telafi edeceğime söz verdim.

O işine döndü, ben biraz daha oturdum. Saate baktım, çok geç değildi, annemlere uğradım. Eski karımın dirildiğini söylemedim ama evlilik kararımdan söz ettim. Sanıyorum sevindiler. Bir sürü soru sordular. Oradan ayrıldığımda saat yine yeterince geç değildi. Belirlediğim bir saat yoktu, yalnızca eve gitmekten çekiniyordum. Evlilik kararımın karabasanı bitireceğini umuyordum. Bir bar buldum, kapanana kadar oturdum, içtim.

Eve döndüğümde saat dörde geliyordu. Orada olmamasını umarak yatak odasına girdim, yoktu. Belki de geldiği gibi gitmişti. Düşünecek durumda değildim, yorgundum, sarhoştum. Üstümü değiştirip yatağa uzandım. Çok geçmedi, kapı açıldı. "Necdet" diyen ürkek sesi duyum. Bıçak gibi geçti içimden soğukluk, ne sarhoşluk kaldı ne yorgunluk. Salonda oturup dönmemi beklemiş, merak etmiş. Yanıt vermedim. Geldi, yatağa uzandı, yüzünü pencere tarafına döndü.

"Biz artık evli değiliz biliyorsun değil mi." Yanıt yok. Soluk alışın sesi, verirken sessiz. Ona döndüm. "Neden evli değiliz biliyorsun değil mi." O da bana döndü, konuşmadı. "Meryem... Olan bitenin bir açıklaması olmalı. Sen konuşmazsan delireceğim, iki yıldır neredeydin. İki ay önce, üç gün önce neredeydin." Bekledim. Yanıt gelmedi. Sesimi yükselttim. "Meryem!"

"Bilmiyorum" dedi fısıltıyla.

Göremesem de gözünden yaş süzüldüğünü biliyordum. Avutulmayı bekliyordu, sarmam gerekiyordu. Eskiden olsa, başını alır göğsüme yaslardım, yapamadım. O yoktu artık benim için, başka bir nesneydi o. Ama acı çekiyordu. Neyin acısını çektiğini kestiremiyordum.

"Kardeşlerinle görüşecek misin, dostlarınla, akrabalarınla, komşularınla..."

Yine aynı yanıtı verdi. "Bilmiyorum."

Gerekli gereksiz, bir sürü soru geliyordu aklıma. Hepsi yanıtsız mı kalacaktı. Duracağım yerin sonundaydım, duramazdım. "Yahu ne olur, birkaç sözcük çıksın ağzından. Kimsin onu söyle bari."

Sağ dirseğine dayanıp doğruldu. "Meryem'im ben... Necdet... Meryem'im ben." Göğsüme dokundu. Bu kadar taş kalpli olmamalıydım. Tüm bu olanlarda onun ne suçu vardı. Elimi elinin üstüne koydum. Sokuldu, başını göğsüme koydu. "Meryem'im ben..." Gövdemi kollarıyla sardı "Meryem'im..." Göğsümün gözyaşlarıyla ıslandığını hissediyordum. Sesi genzinde boğuluyordu, tizleşiyordu. "Meryem'im... Meryem'im ben..." Savunmasız bırakmıştı beni, karşı koyamıyordum ama yine de avutmak içimden gelmiyordu. Ölü Meryem'i daha çok sevmiştim. O güvenli uzaklıktaydı, özlemek geçinmekten daha kolaydı, onunla tartışmıyor, kavga etmiyordum. Dışarıdan boğuk boğuk motor sesleri geliyordu, içeride saat tıkırtısı duyuluyordu. Bizse sessizdik. Bir süre kıpırtısız öylece kaldık. Eli pijamamdan içeri girdi, kasıklarımı okşamaya başladı. Canlı, sıcacık el hemen uyarmayı başarmıştı. "Dur" diye fısıldadım, durmadı. "Dur dedim sana" diye çıkıştım. Yataktan fırladım, ışığı açtım. Doğrulup oturdu, şaşırmıştı, utanmıştı, giyinik olmasına karşın örtüyü boğazına kadar çekti. Küçük düşürmüştüm onu. Pişman oldum. Yatağın ucuna oturdum, örtünün üzerinden bacağına dokundum.

"Birlikte olamayız Meryem, doldu senin yerin. Öyle süper ötesi zırvalara yüz vermem ama iki gecedir tüylerim diken diken durumdayım. Uyanıyorum uyanıyorum, karabasandan çıkamıyorum. Sonra diyorum acaba olay başka mı. Delirdim mi. Delirmediysem de delireceğim, yakındır. Bir hayalet tarafından..." Sıçtım, ilk kez yüzüne söylemiş oldum. Gerçi, yüzüne söylemek istediklerim yanında hiç kalırdı.

"Ben hayalet değilim Necdet."

Ama büyük bir meseleydi. "Peki sen Meryem'sin. Neredeydin."

Uzak bir anıyı anımsamaya çalışır gibi başını eğdi. Aynı sorudan sıkılmıştı.

“Bilmiyorum.”

Bilmiyorum ne demek. Durumun bizim evren anlayışımıza ters. İki yıl boyunca hiçbir yerdeydim diyemez bir nesne. Yerin altındadır, buzdolabındadır, çukurdadır, ağaçtadır, göldedir, varildedir, yamaçtadır... Her ne ise ama bir yerdedir.

"Bir açıklaması olmalı. En son hatırladığın nedir.”

“İşte... Kapıyı çaldım.”

“Buraya nasıl geldin."

“Bilmiyorum.”

"Apartmana nasıl girdin...”

“Bilmiyorum.”

“Üzerindeki pardösüyü nereden buldun.”

“Bilmiyorum.”

“Ne biliyorsun peki. Nereden geliyordun.”

“Bilmiyorum. Dur... Ne olur dur.”

Durdum. Bir açıklaması olmalı diye paralıyordum kendimi ama alacakaranlık kuşağından çıkamıyordum. Bilmiyordu. Onun kadar ben de bilmiyordum. Ama artık aynı çatı altında kalamayacağımızı bilmesi gerekiyordu. Bir çözüm bulmalıydık. En azından yatakları ayırmakla başlayabilirdik.

“Geçmişten hatırladıkların var mı, eski zamanlardan."

“Her şeyi hatırlıyorum Necdet.”

“Son iki yıl dışında tabi.”

Bir süre sustu. “Gizem daha bir haftalıktı. Yine eylüldü, pazar sabahıydı, hava sıcaktı. Emzirdikten sonra altını değiştirmiştim. Sen de keyfi yerinde görünce kalkıp kucağına almıştın. Kucak da değil,

avuçlarının arasına. İkiniz de ışıl ışıldınız gözümün önünde. An be an başka birine aşık oluşunu izliyordum. Ben de sana daha çok aşık oluyordum. Artık tam bir aileydik, bıraksam kendimi hüngür hüngür ağlayacaktım. Odanın ortasında kendi çevrende hafif hafif sallanarak dönüyordun, yüzün onun yüzünde, o ise durumundan hoşnut ama bakışlarını henüz bir yerlerde toplayamıyordu. Büyülenmiş gibiydin, büyü yitmesin günlerce sürsün, sizi izlerdim. Ne kadar sürdü bilmiyorum, belki iki belki beş dakika, bana döndün, bu bana benziyor dedin. Gülüştük. Nasıl olduysa Gizem de gülümsedi, yanağında gamze belirdi. Sonra avuçlarının içinde garibi evirdin çevirdin, bir bana bir ona baktın, bu sana da benziyor dedin."

Gözlerim doldu, yüzümü çevirdim. "Ya nereden hatırladın" dedim sitemle.

"Sordun."

Darmaduman oldum. Tabi ben kaşındım. Kaşındım kaşınmasına ama kaşıntım geçmedi. Bütün tavırları kuşkuya yer bırakmayacak kadar o olduğunu gösteriyordu. Bir ölü için ne kadar öldürücü darbeydi bilmiyordum ama "öteki"nden söz etmeliydim. Bilmeliydi, o yokken de yaşam sürdü.

"Meryem, hayatımda başka biri var."

"Anlıyorum. Senin için hangisi uygunsa o olsun."

Çıldırtıcı derecede oydu. Bütün davranışlarıyla, beden diliyle, ses tonuyla, öngörülebilir boyun eğişiyle... Çözülmesi gerekenleri güne bırakarak uyuduk.

Sabah yine benden önce kalkmış, kahvaltıyı hazırlamıştı. Gizem de uyanmış sofraya oturmuştu. Bu kez kaçmak zor geldi, yüzlerinin asılmasına neden olmak istemedim, oturdum. Meryem neşeliydi, gece yaşananlardan hiç iz yoktu ya da çok iyi gizliyordu. Gizem yüzüme baktı, tatlı tatlı gülümsedi, karşılık verdim, tuttum yanaklarından öptüm. Meryem, o nefis menemenini yapmıştı. İçimde açtığı

yaraya aldırmadan yedim.

İşyerindeydim, saat beşe geliyordu. Annem telefon etti. Heyecandan konuşmakta zorlanıyordu. Bizim semtte bir bina çökmüş, iyi olup olmadığımızı sordu. Gizem'i arayıp haber edeceğimi söyledim. Gizem'in cep telefonuna ulaşılmıyordu. Evi aradım, cevap yoktu. Korkmaya başladım. Masamı olduğu gibi bırakıp bürodan çıktım. Arabama bindim, yola çıktım, radyoyu açtım. Haber veren istasyonları taradım. İkinci turumda çöken bina ile ilgili haberi duydum, bizim sokağın ismi geçti. Kızım çoktan okuldan dönmüş olmalıydı. İçime yayılan acı soğukluk, gitmemecesine yerleşti. Dörtleri yaktım, kornaya basa basa yol aldım. "Kızıma bir şey olmasın. Kızımı gömemem. Beni de onun gömüldüğü yere gömerler." Böyle söyleniyor, hızımı kesen araç olunca bağırıyor, küfrediyordum.

Sokak kapatılmıştı, geçişe izin verilmiyordu. Bulunduğum yerden görülüyordu. Yıkılan bizim apartmanımızdı. Aklım başımdan gitti. Koştum, iki görevli durdurdu. Bağırdım, "kızım içeride bırakın beni." Görevlilerle boğuşurken arkamdan "baba" diye seslendiğini duydum. Kalbimi avcunda sıkan el gevşedi. Döndüm, Gizem'im perişan durumdaydı, gözleri yaşlıydı. Sevinçten ne yapacağımı şaşırdım, dondum kaldım. Yanıma yaklaştı, sarıldım.

"Çok şükür iyisin."

"Baba! Annem içeride kaldı. Baba! Annemi kurtarsınlar."

Katılarak ağlıyorduk. O üzüntüden, bense yaşayabileceğim en büyük korkunun gerçekleşmemiş olmasının verdiği rahatlamadan. Evim yerle bir olmuştu ama umurumda değildi. Servetim kollarımın arasındaydı.

"Annemi kurtaralım baba. Binanın altında kaldı."

Artık uyanması gerekiyordu. Yüzünü avuçlarımın içine aldım, başparmaklarımla gözyaşlarını sildim, gözlerinin içine baktım.

"Annen öldü kızım."

PARYETAL

Su

Şafak sökeli, gözümü açalı çok oldu. Kıpırdamadan yatıyor, yalnızca göz kaslarımı çalıştırıyorum. Tavanın başka noktalarına odaklanarak oyalanıyorum. Gece, su içmeye kalkıyordum, tam doğrulurken belime sancı girdi. Kasılarak yatağa düştüm, düştüğüm gibi kaldım. Sabaha kadar ancak birkaç dakikalığına dalabiliyorum. Kısacık uykumda yinelenip duran berbat rüyadan omuriliğimi yakan bir zonklamayla çıkıyordum. Tümden uyanmış durumdayım şimdi. Aralıksız süren sızı, dönmeye, doğrulmaya, bacaklarımı oynatmaya kalktığımda amansız bir sancıya dönüşüyor. Yükün en çok bindiği yerdeki o kriz, beynime sivri tırnaklarını geçiriyor. Oturup yatıp kalkmak ne büyük bir işmiş. Belim bir gram yükü bile kaldıracak durumda değil.

Ağzım iyice kurudu, su içmeliyim, tuvalete gitmeliyim, yemeliyim. Açlık ve susuzluk bir süre daha sorun olmaz ama tuvaleti halletmem gerekiyor. Gözüme kolonya şişesi ve yanındaki kalemlik ilişti. Olmaz. Odanın öteki ucundaki çalışma masamın üzerinde bardak var. O hiç olmaz. Masaya erişebildikten sonra tuvalete de gidebilirim. Çevremdeki herhangi bir nesneyi kullanma düşüncesinden pek hoşlanmadım, doldurduktan sonra uzaklaştıramayacağım. Sıra büyüğe geldiğinde durum iyice katlanılmaz olabilir. Yola koyulmaktan başka yol görünmüyor.

Ayaklarımı milim milim yatağın dışına doğru kaydırıyorum. Belimde bir kasılma oldu mu, yüksek akıma tutulmuşum gibi, parmak

uçlarıma kadar sarsılıyorum. Birkaç darbe sonra, o anki acıdan daha büyüğünü hissetmediğimi anladım. Bunu kullanabilirim. Belim kasılmasın diye milimetrik deviniyorum ama kasılma gelince büyük adım atabilir, böylece daha çok ilerleyebilirim. Belimin tüm karşı koymalarına rağmen yere inebildim. Dizlerim yerde, yatağı arkadan iki elimle sımsıkı tutuyorum. Ağırlığımı tümüyle kollarıma vermeye çalışarak doğrulmayı denedim ama acı soluğumu kesti, yere kapaklandım. Yarım saat kadar yüzüstü öylece kaldım. Hava soğuk, soba yanmıyor, kalkmaya çalışmakla iyi etmedim, yerde buz gibi soğuğu yiyorum.

Gücümü biraz toplayınca, ellerimi bel hizasına getirdim. Ağırlık merkezimi bulunca, gövdemi olabildiğince az sarsarak, en alçağından sürünmeye başladım. Zor bir yol, halıyı koklaya koklaya, salyangoz hızında ilerliyorum. Odanın eşiğine kadar geldim. Mutfak hemen sağda, tuvaletse koridorun sonunda, daha çok sürünmemi gerektirecek uzaklıkta. Odadan çıkınca halı da bitti, yerden göğsüme vuran soğuk arttı. Beş litrelik boş şişe, damacananın önünde, kapının yanında duruyor. Şişeyi aldım, kapağını açtım, damacana musluğunun altına getirdim. Kalan son iş pompaya basmak, belimi kımıldatmadan yetişemiyorum. Bin bir güçlükle sırt üstü döndüm. Başta bakmam gerekeni şimdi görüyorum, damacananın içinde bir parmak su var. Pompanın borusu, damacananın içindeki suya anca eriyor. Devirip pompayı çıkardım, damacanayı ağzıma diktim. O birazcık suyun çoğu, yüzüme, çenemden aşağı, boynuma döküldü. İçebildiğim iki yudum su da genzime kaçtı. Öksürmemek için çabaladım, olmadı. Her öksürüşümde gözlerim yuvalarından fırladı, kısa bir anlığına kendimden geçtim.

Bir an önce dönmeliyim, midemi, bağırsaklarımı üşütürsem, şu işlevsizliğimle iyice rezil duruma düşebilirim. Hapşırma olasılığı içimi ürpertiyor. Mutfaktaki çöp kutusunun içinden poşeti çıkardım. Gerekmeyeceğini umarak, sıkıntı büyük olursa diye eşofmanımın

cebine tıktım. Beş litreliğin kapağını kapattım, tutacağını yüzük parmağıma geçirdim. Kamyon çıkarır gibi bedenimi mutfaktan çıkardım, odaya doğru kafamı verip sürünmeyi sürdürdüm. Ayaklar parmak uçlarıyla bile destek olamıyor, bütün uğraş ellere kaldığından yol uzuyor. Odanın ortasına kadar geldim, yine mola verdim. Soğuk hem yerden etime işliyor, hem sırtımda, kalçalarımda, baldırlarımda, parmaklarımda dolaşıyor. O sıra, belediyenin sapık megafonu öttü, sesi evin içinde yankılandı. Tüm halkına sağlık, mutluluk ve hayırlı günler diledi. Ben de karşılık olarak, yattığım yerden "siktir git" demekle yetindim. Bu sevimsiz, karga sesli herif ötmeye başladığına göre saat on olmuştu.

Yatağın yamacına vardım sonunda, üzeri erişilmesi güç dağ zirvesi. Mutfağa gidip gelmem neredeyse bir saat sürdü. Su şişesini yattığım yerden ulaşabileceğim bir yere koydum. Tek hamlede kendimi yukarı atmalıyım, ilk gelecek sancı saldırısıyla yatağa atlayacağım. Bir ayağımı ağır ağır karnıma doğru çekiyorum. Yere yapışık yüz metre koşucusuyum, gözüm hedefte, başlama işaretini bekliyorum. Sancıyı duyar duymaz fırladım. Zirvedeyim, ortasına çivi batırılmış solucanım, ikiye ayrıldım. Sol elimi yumruk yapıp işaret parmağıma dişlerimi geçirdim, gözümden yaş geldi, bağırdım.

İşe koyulmak için acımın katlanılır düzeye inmesini bekledim. Eşofmanımı ve donumu bir milim arkadan, bir milim önden sıyırdım. Yatağın ucuna gelip yan döndüm, şişeyi kasığıma yapıştırdım. İşimi bitirdikten sonra şişenin ağzını sıkıca kapatıp yere koydum. Sırtüstü döndüm, üstümü toplamayı sonraya bıraktım, battaniyeyi üstüme çektim.

Öncelikli gereksinimlerimi karşıladım, dinlenebilirim. Tam dalacakken belediye megafonu yine bağırdı. Bir plaka okudu; "aracınızı bulunduğu yerden acele olarak kaldırmanız gerekmektedir". Aracını yanlış yere park etmiş bir hıyar yüzünden koca kasabanın her yanında bu ses yankılanıyor. Bilgisayarı açabilsem, müzikle ve

filmle, kafasına göre öten belediyenin histerik çığlıklarını biraz perdeleyebilirim. Tabi sesi çok açmam gerekecek, çünkü her sokağa çıktığımda nefretle baktığım, on metre ötemdeki elektrik direğine bağlı tam üç tane megafon var. Sokaktan geçenlerin başı sonu boşluğa karışan konuşmalarıyla oyalanırken gürültü kirliliği konusunu unutup uykuya daldım.

Gözümü açtığımda öğlendi, çok uyumamışım ama dinlenmek iyi geldi. Durduk yere sancı girmiyor en azından. Yine de kımıldamamak en iyisi. Bütün gün yatacağıma göre günü nasıl değerlendireceğime bakmalıyım. Başucumdaki sehpada dün ayırdığım kitaplar, ajandam ve kalemlerin var. Ajandaya ve kaleme uzanmakta zorlanmadım. *Sert Ünsüz* için "su" ile ilgili bir öykü yazacağım. Bizim *okunacak nesne*nin okur sıkıntısı, okur adında bir kümesi olmadığından, deneysel işler yapmaktan çekinmiyorum. "Su" sözcüğünü barındıran atasözleri ve deyimleri düşündüm, bulabildiklerimi deftere yazdım. Kendimi kutlarım, seksen tane bulmuşum. Başlamak için, gözlerimi kapayıp kalemle rastgele bir tanesini seçtim. "Su uyur düşman uyumaz"la başlıyorum.

Su uyur düşman uyumaz. Ben de uyumam, teorik olarak uyumamam gerekir. Mantık yürütüyorum; karşımızdakiler düşman, karşıdakilere göre ben düşmanım, öyleyse benim de uyumamam gerek. Kendimi uyanık tutmak için bulabildiğim her yolu deniyorum. Taşı sıksam **su**yunu çıkartırım ama elimdeki tüfeği kaslarım ağrıyana kadar sıkmama karşın, tüfek de uykum da bana mısın demiyor. Komutan, "burası birlik" diyor, "birlik, tamamen uyursa, gafil avlanabilir, kolay yemeği herkes sever, nöbetçiler birliğin refleksidirler, gerektiğinde hızlıca uyarılmaları, uyarmaları gerekir". Bunun gibi bir sürü neden ve bu sözlere alık bakışlarla karşılık veren bir sürü yüz düşün. O mu dedi, yoksa o konuşurken kafam başka dünyalarda geziyordu da bunları sonradan

mı uydurdum, bilemiyorum. **Su** gibi ezberlememiz gereken kuralları bir bir sıralamıştı. Birkaç sözcüğün zar zor kafama girdiğini sanıyordum. Gözlerimin ne olduklarını tamseçemeyeceği kadar uzakta bir hareketlilik var. Başımdan aşağı

kaynar **su**lar dökülüyor. Eğer gereksiz yere ortalığı ayağa kaldırırsam, başıma iş açarım. Gerçek bir tehlike ise ne kadar erken davranırsam o kadar iyi. Yerde sürünerek yaklaşıyorlar. Düdüğe üflüyorum, değdiği yeri kesen tiz bir ses yayıyor ortalığa. Nefesim tükenene kadar üflüyorum, derin bir nefes alıyor, tekrar. Bütün birliğin kulağına kar **su**yu kaçtı. Arkama bakıyorum, hareket eden gölgeler görüyorum, giderek çoğalıyorlar. Işıklar yakılmıyor, sadece yerde fenerlerin oluşturduğu beyaz noktalar dolaşıyor. Saat üç **su**larında oluyor bu olay. Birkaç gölge bana yaklaşıyor, nöbetçi **su**bayı görüyorum, selam veriyorum. Ne olduğunu soruyor. Uzakta bir hareketlilik gördüğümü söylüyorum. "Oğlum bu kadar insanı vehim yüzünden mi ayağa kaldırdın, canına mı **su**sadın" diye kükrüyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. "Nerede" diye soruyor. Titreyen parmağımın gösterdiği yerde, hareketlilik aynı biçimde sürüyor. Komutan gözlerini kısıyor bakıyor, sonra bana dönüyor. "E köpek onlar. Gözlerin görmüyor, kulakların da mı duymuyor." Ortalığı öyle ayağa kaldırmıştım ki insan olsalar yerlerinde durmalarına olanak yok. "Kim koydu seni buraya. O beyni **su**lanmış gerzek, gözün bozuk olduğu halde seni kule nöbetine nasıl dikti." İçime **su** serpiliyor birden, suçun bir kısmından kurtuldum. Postasına dönüyor "görevi olmayanlar koğuşlarına dönsün", başıyla beni gösteriyor "bu **su** katılmamış salağı değiştirin, sonraki nöbetçi gelsin, bir daha buraya dikmesinler bunu".

Durdum, yoruldum. Öyküye odaklanınca biraz olsun uzaklaştım sıkıntımdan. Acıktım ama kalkıp nasıl yemek yiyeceğim bu durumda.

Bugünlük kilimi **su**ya salmak en iyisi, aç kalmak daha katlanılır geliyor. Hem yemezsem tuvalete gitmek zorunda kalmam. Okumak için kullandığım, üçayağa tutturduğum mandallı masa lambasının anahtarına ulaşabilecek durumdayım, hava karardıktan sonra gerekecek. Dün akşam, su ile ilgili yazacağım yazı için kitaplığımdan dört kitap ayırmıştım. Mahmut Yesari "**Su** Sinekleri", Necati Cumalı "**Su**suz Yaz", Graham Swift "**Su** Diyarı", Carlos Fuentes "Yanık **Su**lar".

30'lu yılların İstanbul gençliğinin anlatıldığı romana hızlıca baktım, bıraktım. Mahmut Yesari, su sineklerine bir gün ömür biçmiş. "Ve ancak bir bahar güneşi gördüler" diye bitiriyor romanını. Yanılıyor, su sinekleri bir hafta kadar yaşar. Necati Cumalı'nın kitabı, ikisi uzun sekiz öyküden oluşuyor. Elimdeki, 1987 baskısı. *Susuz Yaz*'ın yıllar önce filmini, amatör bir gruptan da tiyatrosunu izlemiştim. Önceliği Fuentes'e veriyorum. *Yanık Sular*, dört öyküden oluşan bir kitap. İsmini öykülerinden almamış, baştaki alıntıya göre ismin kaynağı Octavio Paz. Fuentes'i okumak güzel, anlamak zor. İkinci öyküyü okurken uyumuşum. Gözümü açtığımda hava kararmıştı. Upuzun bir gece vardı önümde. Yatakta ters kısa bir sürünmeyle mandallı masa lambamı yaktım. Ajandamı açtım, yazmayı sürdürdüm.

O bunları anlatırken **su** gibi rakı içmiştik. Araya girmeden dinlemiştim. "Ben bir **su** döküneyim" dedi. Tuvalete yollandığına göre, **su** dökecekti. O işini görürken, rakıları tazeliyorum. Beyazlatacak kadar **su**, rakıda hangi ton beyazı seviyorsam, karar o, en yoğun beyazı bulunca dururum. Döndü, yüzüne **su** çalmış. Belki döküneyim demesi bundandı.

"Ne oldu, yamuldun mu bayım" diyerek takılıyorum.

"İçme konusunda kimse elime **su** dökemez hanımefendi. Sağlığına..."

"E, seni bir daha nöbete koymadılar yani."

Gözlüğünü çıkardı, gömleğiyle sildi. "Koğuş nöbetine yazdılar sadece. Hem fazla yayılmamak kaydıyla oturabiliyordum. Geceleri, teskerelerine iki haneli günler kalanlar birbirlerine **su**lu şakalar yaparlardı. Bütün gün uyuduklarından geceleri hortlarlardı. Koşuğa ayar vermek de vakit öldürme araçlarındandı. Bir bardak **su**da fırtınalar koparırlardı. Tuvaletin birini pis mi gördüler, bütün çömezleri alt devrelere uyandırtırlar, tuvaletin önüne toplarlardı. Yüksek perdeden, moloz moloz laflar ederlerdi. Kimsenin peşrevi siklediği yoktu, cezayı çekip yatmak istiyorduk. Adamakıllı temizleyin buraları derlerdi. Kova, paspas, maşrapa kapanlar iş yapar görünmek için sağa sola koşturuyorlardı. Ortada kalanlara bağırırlardı. Bu durumla ilk karşılaşanlar **su**dan çıkmış balık gibi olurlardı. Ne yapayım diyebilene yanıt basitti, bul."

"Askerlik işte. Hiyerarşi nedir, pratikte yaşıyorsun. Çalışma hayatında da yaşıyorsun ama bu kadar sıkı, sert değil. Silahlı güçlerin hiyerarşisi daha belirgin. **Su** uyur düşman uyumaz dedin ya, orada u'nun üzerinde inceltme işareti varmış. **Su**, asker demekmiş. Neyse, bu askerlik anıları bitmez."

"Konuyu değiştir diyorsun yani. Askerlik biteli on yıl olmuş. **Su** gibi geçiyor zaman." Bardağında kalan rakıyı bir dikişte içiyor, yüzünü ekşitiyor.

"Aslında var ya, tüketeceğimiz tek sıvı **su** olmalı."

"Neden."

"**Su** içerken yılan bile dokunmaz çünkü."

"Öf."

"**Su** içerken yılan, Bill'e dokunmaz."

"Ay yeter." Bayılır böyle zırva esprilere. Komik bulsam da gülmem, aramızda gizli anlaşma bu, gülersem işin büyüsü kaçabilir. Haydari tabağını ekmekle sıyırıyor.

"Alkol çok **su** kaybettiriyor insana. Vücut **su**suz kalınca da baş ağrısı yapıyor. Bunun üstüne güzel bir çay."

"Şimdi bu kafayla yapacağımız çay bulaşık **su**yu gibi olur."

"Elektrikliye **su**yu doldururuz."

Bütün "biz"ler "sen" aslında.

"Doldurursun, diyorsun."

"Sonra demliğe dökeriz yarısını, yarısını da altına. Buraya getiririz, sobanın üstüne koyarız demlenir."

"Rakı faslını tamamlayalım mı yani. Akşam rakıyı açtığımızda sabaha kadar içeceğiz demiştin, ne oldu. O plan **su**ya mı düştü."

"Yeterince içince ayağım **su**ya erdi. Sen devam et istersen ama ben doldum. Bir yudum daha, **su**yu taşıran son damla olabilir."

"Çayın yanında birer parça burma kadayıf... Bakıyorum hemen ağzın **su**landı. Sağlığına o zaman."

Bardağımdakini bir dikişte içip mutfağa gidiyorum. Elektrikliye pompadan **su** çekiyorum, yerine koyuyorum, üstünü kapatıp düğmesine basıyorum. İçeriye dönüyorum.

"**Su** gibi gidip geldin."

İçmeyi bıraktı ama yemeyi sürdürüyor, masadaki son meze kalıntılarını temizliyor.

"Arkamdan **su** döktün mü. Şu tabakları da **su**dan geçireyim." Yerinden kıpırdamamasına karşın, "otur otur ben hallederim" diyorum. Tabakları mutfağa götürüyorum, musluğun altına koyuyorum. Odaya dönüyorum.

"Başkası olsa şu işleri yapmamak için bin dereden **su** getirirdi."

"Mısır piramidi yapmıyorum. Alt tarafı iki tabak götürdüm."

Sigara uzatıyor. İçmediğimi bilir, yine de her sigara yakışında bana da uzatır. Bu kez alıp yakıyorum, kendiliğinden bitsin diye

küllüğe koyuyorum.

“Uzaylılar yardım etmese hayatta yapamazdım.”

“Tembelliği iş edinenlerden uzak dur. Fırsatın olursa bir kaşık **su**da boğ.”

“Olur.”

Elektrikliden **su**yun kaynadığını belirten tık sesi geliyor, kalkıyorum. Arkamdan sesleniyor.

“Hatta testislerine yumruk at, sonra da bağır; testisi **su**yolunda kırıldı.”

Arkamdan vurdu beni. Bu saçma espriye, mutfakta sesimi çıkarmamaya çalışarak gülüyorum. Bardakları indirirken, demliğe çay koyarken ha bire gülüyorum. Kesik kesik, bir alçalıp bir yükselen bir gülme... Böyle durumlarda genelde “beyefendi sinirimi bozdunuz” diyorum, beni görmese de güldüğümü, gerçekten güldüğümü anlıyor. Bardakları alıyorum, mutfağın ışığını söndürüyorum, içeri dönüyorum. Çaylığı sobanın üstüne koyuyorum.

“Şu sandalyelerden de kurtulalım, koltuğa geçelim. Tatlı işini de sen halledersin.”

“Olur mu, **su** küçüğün, söz büyüğün.”

“Ne ilgisi var. Tembelliğin **su**yunu çıkarma, tatlıyı da sen hallet.”

“Çay demlensin, tatlının yüzü **su**yu hürmetine bakarız bir çaresine.”

Yine biz dediğine göre beni gösteriyor.

“Ekmek elden **su** gölden, birlik beraberlik mesajları.”

“Tehlikeli **su**larda yüzdüğümüz, birlik ve beraberliğe en çok ihtiyacımız olan şu günlerde...”

“Tamam, tatlıları da ben getiririm.”

"Sonra çayı da koyarsın."

"**Su**yun ısınıyor bak." Gülüyorum. Belli etmemeye çalışsa da iyice kafayı buldu. Birkaç solukluk sessizlik oluyor.

"Hayat üç bölümden oluşur. Yaşama, yürüme, vargı."

"**Su**landırmak istemediğimden konu ile ilgili espri yapma hakkımı saklı tutuyorum."

"Tut. En azından bir dakika tut. Saygı duruşu. Senin şu tembellikleri **su** götürmez arkadaşın, ona da mı üşenecek."

"Neye."

"Saygı duruşuna."

"Bağlantı kuramadım ben."

"Önemli değil, ben de nasıl bir bağlantı kurduğumu unuttum. Neyse, önemliyse **su** yüzüne yine çıkar zaten."

"Şakayla espriyle işten güçten kaçıyorsun ama taşıma **su** ile değirmen dönmez. Bunu hep sürdüremezsin. Yoksa nazın bir tek bana mı geçiyor."

Çayımızı yudumlarken, tatlımızı yerken konuşuyoruz. Söylememe gerek var mı, yalnızca tuvalete gitmek için yerinden kalktı. Aramızda bir oyuna dönüştü bu. Yaptıklarımı işten görmüyorum, ev sahibiyim ve durum geçici, kısa süreliğine çok sevdiğim bir tembele katlanmaktan yorulmuyorum. Çayını doldurup uzattığımda, "**su** gibi aziz ol" diyor. Neşeli bir duruşu var. Rakıyı sonlandırmamız iyi oldu. Ortaklaşa **su** koyverdiğimizden, ikimiz de rahatız. Rakı yerini yeni gelenlere bırakmış, çenemiz durmamış. Karşılıklı atışmalar, havadan **su**dan konuşmalar sürüyor. Eski arkadaşız, üniversite yıllarında aramızdan **su** sızmazdı. Daha tanıştığımız ilk günden birbirimizi çok sevdik ama sevgili olmadık, birbirimiz için çöpçatanlık yapardık. Arkadaşlığın can **su**yu dayanışma değil mi. Buluşmalarımız giderek seyrelse de

program pek değişmiyor. Sohbet daha bir süre böyle gider, o bir köşeye ben bir köşeye uzanırım, karşılıklı atışmalara bir süre daha devam ederiz. Konudan konuya atlarız, konuşmalar mırıltıya döner, sonra da sakin **su**lara iner gibi uykuya dalarız.

"Senin Ayıcık ne oldu."

"Ayıcık'ı bar çıkışı eşek **su**dan gelinceye kadar dövmüşler."

"Sana doğum gününde aldığımız ayıcıktan mı bahsediyorsun."

"Yok be. Hem o ayıcık değildi, maymundu. Maymuncuk." Bitkin bir gülümsemeyle karşılık veriyor, kimden söz ettiğimi biliyor. "Parasını, eşyasını almışlar. Pantolonunu da alacaklarmış da sokak ortasında yarı çıplak dolaşması pek akıllarına yatmamış. Daha doğrusu dümen **su**larına gitmek yerine pantolonu için avazı çıktığı kadar bağırınca onlar da pantolon konusunda yelkenleri **su**ya indirmişler. Ama gömlek kurtulamamış, üzerinden parçalayarak almışlar. Çoraplara göz diken olmamış ama anahtarlarını bile almışlar."

"Yapma ya. Bir arayayım da geçmiş olsun diyeyim."

"Boş ver. Aylar geçti olayın üzerinden. Gece yarısı kapım çalındı. Açtım, karşımda yarı çıplak bu. İçeri girdi, kollarıma düştü, **su**lu göz biri değildir bilirsin, yarım saat ağladı. Saatlerdir yürüyormuş, ayaklarına kara **su**lar inmiş. Yatırdım, çoraplarını çıkardım, ayakları **su** toplamış. "Üstüne eşofman getireyim, altına da tabi". **Su** gibi terlemiş, atleti ıslak, bedenine yapışmış. "Atlet de getireyim." Yattığı yerden başını salladı. Yorgunluktan çok, rahata ermiş olmanın bitkinliği vardı üzerinde. Elinden tutup doğrulmasına, eski atleti çıkarıp yenisini giymesine yardım ettim. Bedenine iyice oturttuktan sonra yine uzandı. "Pantolonunu da çıkar, bu altı giy. Yardım edeyim istersen." Hafifçe gülümsedi. "Et... Bir tek bunu kurtardım." Düğmelerini çözerken pantolonunu nasıl kurtardığını anlattı. Pantolonu olabildiğince

yavaş çıkartıyordum ki ağrıyan yerlerine denk gelmesin. Anlatırken sürekli araya ah ohları giriyordu. O anlatırken pantolonu, dizlerine kadar sıyırdım. Bacakları morluklarla doluydu.

Huyunu **su**yunu bilirim, içine oturmuştur bu başına gelen. Bu ezilmiş haliyle bile bir içim **su**ydu. "Kaybettiklerin üstüne bir bardak **su** iç. Bence ucuz kurtulmuşsun" diye teselli ettim. "Ya sorma, **su**dan ucuz hem de" dedi mırıldanarak. "Don da getireyim mi." Gözkapakları yarı açık, dişlerini göstererek sırıttı. "Getir... Yine yardımcı olursun." Yanağını okşadım "yok, benden bu kadar. Saman altından **su** yürütecek çağlar geçti" dedim. Donu getirip yanına bırakırken, elimi tuttu. "Nereden geliyor bu değirmenin **su**yu. Çalışmıyorsun, ama yaşamayı başarıyorsun." Çektim elimi. "Belki **su** akarken testimi doldurduğum içindir. Belki de elimdekiler çoktan **su**yunu çekmiştir de ölmeyecek kadar tüketerek yaşıyorumdur." Donu elinde sallayarak "sen hepimizi **su**ya götürüp **su**suz getirirsin" dedi. Bu **su**lak yerde yetişmişi saatlerce izleyebilirdim. Sevgili olarak katlanılmazdı ama uzaktan sevmek güzeldi. Günlerdir **su** yüzü görmemiş saçlarını okşayarak "boş ver bunlara, dinlenmene bak" deyip kapıya yöneldim. Arkamdan "barıştık mı" diye seslendi. Döndüm. "Küslüğü bilmem ben. Ama sen yine de **su**yu görmeden paçaları sıvama. Bin yıl arayıp sormasan... Neyse, köprünün altından çok **su**lar geçti, başa dönüp durmanın anlamı yok." Yine gözleri **su**landı. "Özür dilerim. Sen söz konusu oldun mu akan **su**lar duruyor bende. Sonra yine hayvanlık etmenin bir yolunu buluyorum."

Ben o akşamı anlatırken bizim tembel uzandığı yerden zor duyulur bir sesle mırıldanıyor. "Görmeyeli ne **su**lu zırtlak biri olmuş."

"Biliyorsun her ne kadar saf görünse de arada bir duyguları aklına galip gelse de bulanık **su**da balık avlamada üstüne yoktur Ayıcık'ın." Elini sıcak **su**dan soğuk **su**ya değdirmeyen arkadaşıma

bakıyorum, horlamaya başlayacak neredeyse, sesimi yükseltiyorum. "Ya işte böyle, **su**lar bulanmayınca durulmaz derler."

Gözkapakları bir milim aralanıyor, "**su** akar yolunu bulur" diyor.

Kalkıp üstünü.....

Uyandım, gün ışımak üzere. Elimde kalem, uyuyakalmışım. Mürekkep yayılmış, kalemin sayfada değdiği nokta kocaman olmuş. Bugün biraz daha iyi olmayı umuyorum.

Olmaz İlaç

Ağustos başı, evin yaşanabilir tek yeri balkon, o da ancak akşamları, içerileri sauna. Yaprak kımıldamıyor, soluk alamıyorum. Uyumadan önce biraz yürüsem, deniz kıyısında biraz serinlik depolasam... Bizimkine söylüyorum, yerinden kıpırdamaya gönlü yok. İyi, o gelseydi çocuklar da peşimize takılırdı.

Yazlık yer, en kalabalık günleri, öyle kafayı dışarı uzatmakla cennete varmak yok, her yer insan seli. Alıcı kadar satıcı da bol. Çekirdekçisi, mısırcısı, vafılcısı, dondurmacısı, helvacısı, midyecisi, pilavcısı, takıcısı, hediyelikçisi, baloncusu sahil caddesi boyunca dizilmişler. İnsan yığınının bir o yana bir bu yana devinirken çıkardığı canavarımsı uğultu, beldenin çeşitli yerlerinden gelen müzikle birleşiyor. Sıcaktan kaçarken kalabalığa ve gürültüye tutuldum. Durup şöyle bir baktım, içinden geçebilir veya dönüp uykum gelene kadar balkonda oturabilirim. Dönmek yerine merkezden uzaklaşmayı seçtim, uğultudan iyice azalıncaya kadar yürüdüm. Kumsalda bir yer beğenip oturdum. Oturduğum yerin az ötesinde yan yana iki diskotek var. Daha ötede ise kıyının talanı başlıyor; denizin dibine kurulmuş dev bir site. O siteyi denize sıfır yapanların, yapılmasına izin verenlerin ve göz yumanların yatacak yeri yok.

Gruplar halinde diskoteğe giden gençleri görüyorum. Kahkahalar atarak, bağıra çağıra geçiyorlar. Bir tanesi, zıkkımlandığı biranın kutusunu yere attı. Arkasından seslenip "kardeş, bir şey düşürdün" demek istedim, zor geldi. Laftan anlar biri olsa şu görgüsüzlüğü

yapmazdı. Kimseyi görmeyeyim diye denize iyice yaklaştım. Deniz durgun, dalgalar nazlı nazlı kıyıya vuruyor. Curcunadan bir ölçüde uzakta, karanlık ufka bakıp gözlerimi dinlendiriyorum.

Fazla huzur bünyeye zarar, o yüzden çok sürmez. Diskotek tarafından gelen biri, birkaç adım öteme oturdu, daha doğrusu leşini serdi. Oflayarak sırtüstü uzandı. Sarhoş olmalı, deniz tutmuş da midesi bulanıyor gibi koluyla yüzünü örttü, sıkıntılı görünüyor, derin derin soluyor. Kafasını çevirdi, boş bulunduğundan olacak, beni görünce irkildi. Postunu sererken burada olduğumu fark etmemişti. Avuç içini göstererek selam verdi, başımla karşılık verdim, yine yattı. Büyük sıkıntılar altında eziliyor. Bana bakmadan "abi saatin var mı" diye sordu. Saatim yoktu ama cep telefonuna bakıp söyledim, "on ikiye beş var". Teşekkür etti. Kaç yaşında bilmiyorum ama on sekizinde olmadığı belli. Sarhoş birine göre konuşması düzgün, dahası aşırı kibar, hareketleriyse biraz tuhaf. Yine bana döndü, kaşların olanca zorlamasıyla açılan gözlerle bana baktı.

"Abi sen de kulüpte miydin."

"Hayır. Sen oradaydın herhalde."

"Evet abi, içeride muhabbet iyiydi ama en geç yarımda eve dönmem gerek. Kendime gelemiyorum bir türlü. Böyle de eve dönemem."

"Neden, çok mu içtin."

"Yok abi, şey işte, onlardan."

"Neymiş onlar."

"Şeker abi."

"Çok şeker mi yedin."

Doğruldu. "Abi!"

Dalga geçtiğimi sandığından bozuldu anlaşılan. "Abi" diye ünlemesi bile pek kibar. Kurban satış yerinde satılmayı bekleyen koyunlar gibi bakıyor, âşık bakışları, melül melül derler ya, öyle.

"Şeker dediğin başka bir şey mi."

"İlaç abi."

"Antibiyotik üstüne alkol mü aldın."

"Hap abi hap."

Sesinde bilmeyişimi kınar bir ton var. Hap... Haplanmak... Haplanana ne denir. Ziyade olsun, afiyet olsun veya yalnızca hapçı. Sivrisinek gibi de bir oğlan. Olur olmaz ilaç kullanıp öldürecek kendini, haberi yok. Genç işte, gence ölüm uzak gelir, bu yüzden kimisine kolay gelir. Onlar bilmese de biz biliriz, ölüme gençlik vız gelir.

"Hiç kullandın mı. Yani yanlış anlama abi, ayılmak için ne yapılır bilir misin, onu soracaktım." Yanıtımı beklemeden yine sırt üstü yattı. Belli ki bir tür acı çekiyordu. Kendi kendine "kafamı s.keyim, ne diye tam attım ki..."

İçeride, bu haltı birlikte yediği deneyimli arkadaşları yok mu. Delikanlılığa bok sürdürmemek için onlara açık etmemiştir belki.

"Ayran iç."

"İşe yarar mı".

İçimden güldüm. Bir sürü mikrobu, bilir bilmez gönüllü deneyen şu çocuklar ne saflar, bedenleri büyümüş ama beyinleri bebek kalmış.

"Bilmem. Ayran pek çok derde devadır."

"Gözlerden çakarlar diye korkuyorum. Baksana abi"

Yanıma yaklaştı, yaz sıcağında titriyordu. Telefonumun ışığını açıp gözlerine tuttum. İlk an gözleri siyah sandım değilmiş. Çevresinde incecik ela bir halka var. Hiç böyle iri gözbebekleri görmemiştim. Yüzü gergin, dudakları seğiriyor, doberman gibi dişlerini

sıkıyor. Telefonu yüzünden çektim. Bir hap insanı bu duruma getirir mi. İnsan kırkaltılığa dönüşmeye neden bu kadar meraklı olsun. Yoksa bu çocuk doğuştan mı böyle.

"Abi ben hiç iyi değilim."

İşe bak, hava almaya diye çık, bela gelsin seni bulsun, ne hali varsa görsün deyip kalkıp gidemiyorum.

"Seni hastaneye götüreyim ister misin."

Hastane sözünü duyunca, su görmüş kuduz gibi korktu, "ölürüm de gitmem" diyerek ayağa fırladı. Benden biraz uzaklaşıp cenin gibi kıvrılıp kumlara yattı. Gitme ulan, sanki tohumuna para saydım. Ne ilaçmış kardeşim, çocuk gözümün önünde nalları dikecek. Bir yandan da in midir, cin midir, hırsız mıdır, gaspçı mıdır diye soruyorum kendi kendime. Bana güç yetiremeyeceğinin bildiğimden rahatım. Gerçi temiz yüzlü bir çocuk, hafiften alık. Kolundan tutup zorla hastaneye götürebilirim. Arıza çıkartırsa, kalabalık içinde bağırıp çağırırsa, karakolluk olmak var işin içinde. Karakolluk olsak yine iyi, orada derdimi anlatırım, sokak ortasında çevremize toplanan kalabalığa nasıl anlatırım. Tiz sesler çıkarıp köpek yavrusu gibi ağlamaya başladı.

"Allah'ım yardım et. Allah'ım yardım et..."

Yineleyip duruyor ve sesini giderek yükseltiyor. Hay deyyus, iyice kontrolünü kaybetmeden bir çare düşünmeliyim. Sağa sola baktım gelen giden yok. Tuttum ayaklarından, ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden denize sürükledim. Anlık refleksle bir yerlere tutunmaya çalıştı, kumun yardımı dokunmadı, iz bıraktığıyla kaldı. Tümüyle suya girince ayaklarını bıraktım. Tam doğrulacakken kafasından tuttum, bir daha suya soktum. Sonra ensesinden çekerek kıyıya getirdim. Bir tokat sağdan bir tokat soldan, yanağından ses gelecek kadar ama abartmadan, vurdum. Omuzlarından tutup sarstım "bana bak". Islak kedi yavrusu oldu, kolunu siper etti.

"Abi, abi, abi dur, abi ne olur..."

"Abini s.keyim dinle lan. Şimdi böyle eve koş, yolda sataştılar, dövdüler dersin. Ya da ne bileyim denize düştüm falan dersin."

Gözlerini bana dikmiş, kafa sallayıp duruyor, ölümüne korktu.

"Yamam abi, tamam, tamam."

Bıraktım. Elimden kurtulur kurtulmaz ayağa fırladı, kumlar sıçratarak diskoteğe doğru koştu. Belli ki oradan birilerini çağıracak. Merhametten maraz doğarmış. Nankör velet, onun yüzünden belime kadar ıslandım, telefonum da ıslanmış.

Ben de teşekkür beklemeden eve doğru koştum.

Gel İlham Gel

"Ekmek buldum katık yok.
Katık buldum ekmek yok."

Tatildeyim, yazlıktayım. Sene başından beri bu günün gelmesini bekliyorum. İçim kıpır kıpır, yazma isteğiyle doluyor taşıyorum. Gel gör ki ne yazacağımı bilmiyorum. Kafam da önümdeki sayfa kadar boş. Hık diyorum, mık diyorum, yok. Başlamak bitirmenin yarısıdır. Bir harf koyuyorum kâğıda. S... Sonra? Karalıyorum. Başka bir harf. T... Tamam, bu da değil. Oysa ortam ne kadar uygun. Karım ve çocuklarım uyumuş, televizyon zırıldamayı kesmiş, sokakta ne motor ne korna sesi var, ne de bağrış çağrış geçen insanlar. Elektriksiz, durağan bir gün geçirmişim. Kafama taktığım, boğuşmam gereken can sıkıcı düşünceler yok. Yok da ne yazacağımı bulamıyorum.

Müzikten söz edebilirim. Ne olmuş müziğe. Sanki anladığım bir konu. Müzik güzeldir, herkes dinlemelidir, ruh onu yer, beslenir. Oldu mu şimdi. Eskiden televizyon yoktu, radyo vardı. Radyoda ne çok Türk Sanat Müziği dinlemişimdir. Öyle, dinlemişimdir, türkü de dinlemişliğim vardır. Türküler de güzeldir, onlar da ruhu besler. Türk'üz türkü söyleriz. Of, yerin dibine batsın müzik!

Boş zamanlarımda tahsili okey masasında yapınca, ilham diye gözümün önünde birden on üçe kadar sayılar geliyor tabi. Konuya bak konuya. *Okeye dönmenin dayanılmaz heyecanı.* Hele bir de çanak dolup taşıyorsa... Kendime haksızlık etmeyeyim. İştir, güçtür,

ailedir derken elime gazete bile almaz oldum son yıllarda. Nedense bu sene aklıma düştü birkaç satır karalamak. Ölüp gideceğim, arkamda eski püskü birkaç giyim, birkaç resim dışında bırakacaklarım olsun istedim ama erteledim durdum.

Güzel bir anımı anlatmaya başlasam, belki açılırım. Anı deyince de aklıma askerlik geliyor. Askerlik anılarının anlatan dışında kimseye tat vermediği, düşen yüzlerden, zorlama gülüşlerden kolaylıkla anlaşılır. Nasıl her öğrenci kendi sınıfını *Hababam Sınıfı* sanıyorsa, her askerlik de *Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok*'tur. Kantinciymişsin, eline silah bile almamışsın, hiç önemi yoktur. Tamam, askerlik ve okul anısı olmasın. Dost meclislerinde kadeh tokuştururken konuşup gülüşüyoruz, bir nedeni olmalı. Neler anlatıyordum acaba. Bir tanesi bile insanın aklına gelmez mi. Geliyor da maydanozun kökü, küresel ısınma, parlamenter demokrasi, bulaşıcı hastalıklar, peynir bakterisi, göçmen meselesi, ah eskiden eskiden, üçüncüsü, dördüncüsü... Soy gaz gibi konular, üzerlerinde kaç satır karalayabilirim. Neyse, uyku kalk gidelim diyor. Yazma isteği de kalmadı, en iyisi uyuyayım. Sabah ola hayrola.

Gözümü açıyorum, bir sıçrayış yataktan kalkıyorum. Kalem nerede, kâğıt nerede. Allah'ım o nasıl rüyaydı öyle, film gibiydi film. Aklımda kalanları yazayım, araları da bir şekilde doldururum nasıl olsa. Kalem... Burada. Kâğıt? Onu da dün buraya koymuştum. Ben kalkana kadar ortalık toplanmış tabi. Mutfağa koşuyorum.

"Kâğıtlar nerede."

"Bırak şimdi kâğıtları, çocuklara seslen, sucuğu kızart, kahvaltıya edelim."

Rüyam nasılsa aklımda, güzel bir kahvaltıdan sonra başlarım. Çocuklar koştura koştura sofraya geldiler. Oturdular, rahat durmuyorlar. İtiş kakış derken küçük oğlanın üzerine çay döküldü. Hayda! Kucaklayıp banyoya götürdüm, soyup duşun altına soktum.

Soğuk su değince çığlığı bastı. Neyse ki haşlanmamış, teni azıcık kızarmış. Canı yandığından değil huysuzluğundan durmuyor ağlaması veledin.

"Tamam yavrum geçecek."

"Böhü, böhü"

He böhü böhü! İnsanın başına dert, iki nedenden gelirmiş, ya talihsizliğinden ya aptallığından. Her kuduruşlarında başlarına bir iş geldiğini öğrenemediler daha. Sonra böhü böhü. "Geçmedi mi yavrum, on dakikadır niye ağlıyorsun." Annesi çay dökülünce bağırmış, ondan ağlıyormuş. "Annen canının yanmasından korktu, üzüldüğünden öyle yaptı. Hadi sus artık."

Kahvaltı başka kaza bela yaşanmadan bitti. Malzemelerimi buluyorum, yerime kuruluyorum. Neydi, ne görmüştüm rüyamda. Hah, tamam hatırlıyorum. En azından önemli bir kısmını, yazılması gereken kısımları hatırlıyorum. Tam kalemi elime aldım. Bu defa öteki... Dışarı çıkabilir miymiş. Annene sor yavrum. O da bana sormasını söylemiş. Çık yavrum çık, ayakaltında dolaşma, sokağa çık, kardeşini de al. Hayvan oğlu hayvan, kapıyı düzgün kapat. Çık dediysek, insan gibi çık. Neyse, ev içindeki karmaşa bitti en azından. Arka balkona geçiyorum. Çocukların gürültü patırtısı buraya pek ulaşmaz.

Hayırlısıyla ilk sözcüğümü yazıyorum. "Rüyamda..." Kapı... Hanım açar. Sahte sevinç ünlemleri, yüksek tonda hoş geldin, hoş bulduk. Hanımın kuzeni, üçkâğıtçının önde gideni. Hanım yolu tarif ediyor, enişten arkada. Yok desene be kadın, yokum ben yok. "Enişte..." Bir gümbürtü ki ev yıkıldı. Ayı, kapıdaki sinekliği görmedi, ezdi, içinden geçti. Sineklikle birlikte kendisi de devrildi. Millet merakla camlara çıktı. Ne var, hiç mi sineklik parçalayan ayı görmediniz. Allah'ım sen aklımı koru. Altında can veren sinekliği duvara yasladı. E ne olacak şimdi. Numaradan birini arıyor, numaradan

konuşuyormuş gibi yapıyor. Utanmadan bir de adres veriyor, sözde. Eh bu kadar yıkıma sebep olduktan sonra bir kahvemizi içmeden gitmez. Zıkkımlanıyor, bir ton kafa ütülüyor ve gidiyor. Artık bir sene buralarda görünmez. Cehennemin dibine, gözümden uzak olsun, sineklik benden olsun.

Ne yazacaktım. Kafamda rüyamın birkaç sahnesi ya var ya yok. Bu kadarcık ilhama da şükür. Başlıy... Belediye anonsu. Bilmemne kooperatifinin, bilmemnerede bilmemnesi varmış. Otuz bin kişilik kent burası, yazın on katı oluyor. Topu topu elli-yüz kişiyi ilgilendiren bir konu yüzünden ortalık inletilir mi, a görgüsüz yaratıklar. O yere batasıca kooperatifin üyelerinin cep telefonları yok mu, toplu ileti gönderip bilgilendirsenize. İki kez tekrar ediyor susuyor. Ardından çiftçi mallarını koruyan birileri için anırıyor megafon. Koruma borcu bulunan çiftçileri uyarıyor, borcunuzu ödeyin yoksa kötü olur diyor. Bir haftadır her gün bu anonsu duyuyorum. Ben çiftçi miyim. Değilim. Komşum çiftçi mi. Değil. Bizim sitede oturanların içinde çiftçi var mı. Yok. Peki kulağımızın dibinde bu anonsu niye anırıyor bu belediye. Görgüsüzlük, saygısızlık, terbiyesizlik, ilkellik, hepsi denebilir ama şu gürültüyü yaratmak için haklı ne söylenebilir bilemiyorum. "Rüyamda..." Bitmemiş başka anonsa geçiyor. Duymayan, kafası şişmeyen, iğrenç yankıyla sinirleri bozulmayan kalmasın diye, bu sene megafonları bollaştırmışlar. Neyse bitti. "Uçsuz bucaksız bir koridordan..." Yok, bitmemiş, araba anahtarı kaybolmuş. Bana ne. Siyah cüzdan içinde bir miktar para kaybolmuş. Bana ne. Bulanların belediyeye getirmeleri rica olunurmuş. "Rica olunur" ne demek be. Rica olunmaz edilir. İnsan olunur, başkan olunur, adam olunur, sanatçı olunur, hazır olunur, mezun olunur, gıcık olunur, çevreye saygılı olunur, deli olunur ama rica olunmaz. Of kafamı nasıl da karıştırıyorlar. "s.keceğim bangır bangır vereceğiniz hizmeti..." Bunu da kağıda yazmışım farkında olmadan. Hay Allah belanızı versin, elim ayağım titremeye başladı.

Rüyam... Rüya mı... Neydi benim rüyam. Film gibiydi üstelik. Ah biliyorum, biliyorum. El ayak çekilecek, ilham da onlarla birlikte gidecek. Geldiğinde de bu ifrit sürüsü, gelen ilhamı unutturmak için ellerinden geleni yapacak.

Bari radyoyu açayım.

OKSİPİTAL

Eksorsizm

Sahne, yatak odası. Ortada pirinç karyola üzerinde çift kişilik bir yatak, yatağın solunda iki çekmeceli masif sarı komodin; komodinin üstünde ciltli iki kitap, kehribar gövdeli bej bir abajur, üstü tabakla kapatılmış içi su dolu kristal bir bardak ve yarısına kadar dolu kristal sürahi; yatağın sağında kanarya sarısı metal ayaklı bir berjer bulunmaktadır.

Fonda Mike Oldfield, Tubular Bells çalarken sahne aydınlanır. Karyolanın kolları ışıkla birlikte parlar, yatak iyice aydınlanır. Yatakta el ve ayaklarından karyolaya bağlı, oturur durumda bir kız görülür. Kız rolünü kumral peruk takmış erkek bir cüce oynayacaktır. Yeşile çalan yüzü yara bere içindedir. Saçları dağınıktır. Üzerindeki sabahlık, kusmuk, kan ve dışkı lekeleriyle kaplıdır. Seyircilere delice, saldırganca bakmakta, üstlerine atlayacakmış gibi öne atılmaktadır. Gırtlaktan çıkardığı tuhaf seslerle sürekli gülmektedir. Sahnenin solundan, karanlığın içerisinden peder girer. Beyaz tören cübbesinin üstüne mor ipek atkı giymiştir, bir elinde çanta yatağın yanına yaklaşır. Bakışırlar.

Şeytan: Peder! Kendi ruhunu kurtardın da sıra başkalarınınkine mi geldi. (*Dilini çıkarıp, üst dudağına değdirerek sallar.*)

Peder: (*Son derece gergin ve sinirlidir.*) Ne istiyorsun bu küçücük kızdan, seni sefil şeytan.

Şeytan: Kafiyeli konuşunca azdırıyorsun beni peder. Hadi gel de şu aşağılık şıllığı becer. (*Belini hızlı hızlı indirip kaldırır. Sinir bozucu kahkahasını atar, sesi şaşırtıcı derece kalındır.*)

Peder: Kes sesini.

Çantasını berjerin üstüne koyar. Ayin duaları kitabını ve kutsal su şişesini çıkarır. Kitabı bir kere öper, alnına götürür, komodinin üstüne bırakır. Şişeyi eline alır, içindeki suyu mırıldanarak yatağın ve kızın üstüne serper. Peder Şeytan'ın üzerine su attıkça Şeytan da pedere tükürür. Peder, boşalan şişeyi çantasına geri koyar. Dua kitabını açıp okumaya başlar.

Peder: Sözlerime kulak ver, ya Rab, İniltilerimi işit. Feryadımı dinle, ey Kralım ve Tanrım! Duam sanadır. Sabah sesimi duyarsın, ya Rab. Her sabah sana duamı sunar, umutla beklerim. Çünkü sen kötülükten hoşlanan Tanrı değilsin. Kötülük senin yanında barınmaz.

Şeytan: (*Dua kitabını okuyan pederin sesini bastırmaya çalışır.*) Quantus tremor est futurus. Quando judex est venturus. Cuncta stricte discussurus. (*Kimi sözcükleri söylerken geğirir.*)

Peder: (*Sesini yükseltir.*) Böbürlenenler önünde duramaz, bütün suç işleyenlerden nefret duyar, yalan söyleyenleri yok edersin.

Şeytan, komodinin üstündeki kitaplara bakar. Kitapların kendiliğinden hareket ettiği etkisini vermek için, tümüyle siyaha bürünmüş biri arkadan sahneye girer kitabı alır ve pedere fırlatır. Şeytan da başıyla kitabı izler, sanki baş hareketiyle kitap yerinden oynamıştır. Peder elindeki kitapla kendini korumaya çalışırken diğer kitap da fırlatılır. Siyahlı sahneden çıkar.

Peder: (*Duayı keser. Sürahiden bardağa su doldurur. Ağzına götürür ama içmez, kızın başından aşağı döker.*) Seni geldiğin yere, cehenneme geri göndereceğim.

Şeytan: (*Öfkeden kudurur. Karyolayı sallar. Gırtlaktan konuşur.*) Annen cehennemde herkese veriyor! İnançsız köpek!

Peder: (*Kitabı açar okumayı sürdürür. Sinirden elleri titremektedir.*) Ey göklerdeki Babamız, ismin mukaddes olsun.

Şeytan: Peder... Dayınla baban aynı kişi öyle değil mi?

Peder: Egemenliğin kurulsun. Gökte olduğu gibi yerde de senin istediğin olsun.

Şeytan: Anan seni içinden çıkardıktan sonra bir kere bile yüzüne bakmadı. Bokmuşsun bir kenara attı değil mi.

Peder: (*Soluğu kesilmektedir, sesi tizleşir.*) Bugün de bize gündelik rızkımızı ver.

Şeytan: Yetiştirme yurdunda kaç kocan oldu peder.

Peder: (*Söylenenlere tepkisiz görünmeye çalışır ama iyice gerilmiştir, yüzü gözü seğirmektedir. Sesini daha yükseltir.*) Bize karşı suç işleyeni bağışladığımız gibi... (*Alnını siler.*) Sen de bizim suçlarımızı bağışla.

Şeytan: İncil kursunda o kadar çok kocan oldu ki...

Peder: (*Artık bağırmaktadır.*) Ve bizi doğru yoldan ayırma.

Şeytan: ...neredeyse hamile kalıyordun. (*Yine sinir bozucu kahkahasını atar.*)

Peder: (*Tüm bedeni titremektedir. Kitabı masaya bırakır. Hızla kıza döner ve sert bir tokat atar.*) Seni orospu.

Şeytan: (*Şeytan'ın başı öne düşer, sesi güçlükle çıkan bir kız ağlayışı duyulur.*) Anne, kurtar beni buradan.

Peder: (*Berjeri yatağa yaklaştırır oturur.*) Kızım, güçlü ol. Sen bu canavarı yenebilirsin. Sakın vazgeçme. Burada seni seven insanlar var. Bak annen aşağıda gözyaşı döküyor.

Şeytan: (*Başını yavaşça kaldırır, gülüşü kahkahaya dönüşür.*) O moruk anam değil, kaynanam.

Peder: (*Şaşırır. Ayağa fırlar.*) Kaynanan mı. Seni şu küçücük yaşında evlendirdiler mi. (*Yerinde duramamaktadır.*) Bunlar da seni bu yaşta gelin mi aldılar.

Şeytan: Zoruna mı gitti moruk. (*Kahkaha atar.*)

Peder: (*Dua kitabına uzanır ama almaz. Düşüncelidir, odayı bir o yana bir bu yana adımlar.*)

Şeytan: Peder... Pedeeeeer... Tavuklara yem ver. Pedeeer pedeeeer nikâhımızı kıyıver. (*Kahkaha atar.*)

Peder: (*Durur. Yatağa yaklaşır.*) Bana bak, sen orada kal. Bu alçakların yuvalarını yık, yak, evlerini başlarına geçirmeden de bir yere gitme.

Şeytan: Yapacaksan bir iyilik bari şu bağlarımı çöz.

Bir süre daha düşünür, kararsızlık yaşar. Sonra yatağa oturur. Kızın bacaklarına dokunur.

Peder: Ne hoş bir tenin varmış senin.

Peder ağırdan alarak ayaklara bağlı ipleri çözer. Yatağın başına gelir. Sırtı seyircilere dönüktür. Bakışırlar. Şeytan, Peder'e öpücük gönderir. Peder eli ipten kurtarır kurtarmaz el, Peder'in kasığına gider.

Şeytan: Oo Peder, sen de kazık gibi olmuşsun.

Peder geri kaçar, önünü kapatır ve hızla odadan çıkar. Şeytan, öteki elini bağlayan ipi çözer. Yataktan kalkar. Sahnenin ortasına gelir. Pis bir sırıtışla seyircileri süzer.

Şeytan: Sen de az sapık değilmişsin Peder. (*Uzun uzun kahkahayla güler.*)

Işık yavaşça sönerken, Tabular Bells yükselir, Şeytan'ın kahkahası giderek azalır.

Kararsız Evren

Sabahlardan korkar oldum
sağı solu belli değil bu evrenin
Sapını bulup tutabilseydim
elma şekeri gibi sürüklerdim

Ah benim dertli başım
ne kararsız evrene düşmüşüm
Astral seyahat dönüşü
cüzdanımı düşürmüşüm

Yat kalk dua et diyorlar
ya böcek olarak uyansaydın
Ahmaklar bilmiyorlar
Samsa benim göbek adım

Sürü sürü geldiler
çullandılar üstüme
Atomu anladık da
altındaki parçacıklar ne

Yarım aklımı topallaya
topallaya yürütüyorum
Belirsizliği ilkeden
saymadan edemiyorum

Giriş

"Kararsız Evren" şarkısı çalarken, kadrajda gökyüzü vardır. Önce mavi gökyüzünde bulutlar hızlanır ardından hızla, birer saniyelik aralıklarla gece ve gündüz olur. Gece gündüz dönüşümü, şarkının sonuna doğru yavaşlar ve durur. Kamera açısını yavaş yavaş yere doğru eğerken kendi çevresinde dönmektedir. Yer eksenini bulduktan sonra tam tur döner ve bir nesneye çarparak durur. Kamera geri çekildiğinde çarptığının Adam olduğu görülür. Kamera Adam'dan uzaklaşırken Adam kameraya bakmaktadır. Kamera Adam'ı tam boy aldığında Adam, kamera bakış yönünün ters yönüne doğru yürümeye başlar. Kamera da arkasından izler. Adam, girişinde psikolog tabelası olan bir binaya girer.

Sahne 1

Psikoloğun odası. Karşılıklı koltuklarda hasta ve doktor oturmaktadır. Doktor erkektir. Doktorun arkasındaki duvarda Alfred Adler'in resmi asılıdır. Resimde Adler'in elinde sigara görülmektedir. Plan değiştikçe dekorda küçük değişiklikler olur. Kullanılacak nesneler yerinden oynayabilir, açıları değişebilir, yerlerine başka nesne gelebilir.

Adam: Değişiyor.

Doktor: (*Üzerinde beyaz gömlek vardır.*) Anlayamadım.

Adam: (*Güneş gözlüğü takmıştır.*) Her şey değişiyor. Durmadan değişiyor.

Doktor: Bu normal değil mi. Değişmeyen tek şey değişmenin kendisi. (*25. kare görüntü kırmızı olur.*)

Adam: (*Koltukta değil sandalyede oturmaktadır.*) Ama o kadar hızlı değişiyor ki takip edemiyorum.

Doktor: (*Doktorun gömleği değişmiştir.*) Nasıl oluyor, örnek verebilir misiniz.

Sahne 2

Yer ev.

Adamın Sesi: Bu sabah kalktım... (*Üzerinde atlet olan adam yatakta doğrulur, yüzünü ovuşturur. Bir süre boş boş yere bakar.*) Banyoya gittim. (*Ayağa kalkar ve banyoya girer. Banyodan içeri giren adam başka biridir.*) Yüzümü yıkamak için lavaboya yönelmiştim ki aynaya baktım. (*Öteki adam aynaya bakar ve şaşırır. Tanımaz gözlerle kendisin inceler.*) Aynadaki bambaşka biriydi. (*Banyodan çıkan kişi yine ilk adamdır. Üstünde atlet değil tişört vardır. Adam yatağa oturur, başını avuçlarının arasına alır. Sıkıntılı görünmektedir.*) En azından tanıdık bir evdeydim.

Sahne 3

Psikoloğun odası.

Doktor: (*Doktor koltuğunda bu defa bir kadın oturmaktadır. Arkasındaki resimde Adler'in elindeki sigara buzlanmıştır.*) Gördüğünüz... bir yanılsama olabilir. Nevrodik septomlardan biri de dülüzyondur. (*Kadının her halinden psikolojiden anlamadığı belli olmaktadır. Kamera adama döner, adam kulaklık takmış ciddi bir tavırla psikoloğa bakmaktadır. Doktor söylediklerini kâğıttan okumaya başlar. Fakat sesi duyulmaz, müzik duyulur. Adamsa sıkılmış gibi başını avucuna yaslamış, başka bir noktaya bakmaktadır. Müzik bir noktada kesilir ve kadının son kelimeleri duyulur.*) ...dan bahsedebiliriz.

Adam: Bu ilk değil doktor bey... (*Kafasını çevirip doktora doğru bakar, düzeltir.*) ...hanım. Günlerdir böyle. Eskiden değişimler normal seyrinde giderdi. Şimdi sanki bıçakla kesiliyor.

Doktor: (*Doktor yine erkektir. Üzerinde bornoz vardır ve havluyla saçlarını kurulamaktadır. Kamera kendisine döndüğünde toparlanır.*)

Lütfen rahatlayın. Kendinizi mümkün olduğunca rahat hissetmenizi istiyorum. (*Adam hiç kıpırdamaz.*) Biraz daha iyi anlayabilmem için başınızdan geçen başka olay varsa anlatın.

Adam: (*Koltukta yan yatmış, bacaklarını aşağı sarkıtmıştır.*) Son günlerimin tamamı bunlarla dolu... Önceki gün nişanlımla buluştum.

Sahne 5

Çay bahçesi. Adam ve kadın, karşılıklı oturmaktadırlar. Masada çay bardakları durmaktadır.

Kadın: Eşref neyin var. Kaç gündür başka alemde gibisin.

Adam: Ya Canan, ben olduğum yerdeyim ama dünya değişip duruyor.

Kadın: Nasıl, "değişip duruyor". (*Masada, kadının önünde dondurma durmaktadır.*)

Adam: Her şey değişiyor... Birdenbire... Giysilerim, oturduğum ev, tanıdığım insanlar, kendi yüzüm...

Kadın: (*Kadın aynı kadın değildir, değişmiştir. Kadın değişse de ses hep aynıdır.*) Eşref korkutuyorsun beni!

Adam: Hatta sen...

Kadın: (*Kadının sesi iyice tizleşir.*) Eşref kafayı mı yedin, ne oluyor.

Adam: Canan! Canan nerede.

Kadın: (*Kadın yine değişmiştir, nişanlısı değil başka bir kadın gelmiştir. Kadın masaya yönelir eline kutu kola aldır. İçtikten sonra konuşmaya başlar.*) Eşref şaka yapma, korkutuyorsun beni. Bak kalkar giderim.

Adam: Gitmişsin zaten, neredesin ki. Canan!

Kadın: (*Nişanlısı görüntüdedir. Yüzünü ekşitir diyecek bir şey bulamaz.*) Ben gidiyorum. (*Masadan kalkar.*)

Adam: (*Adam kadının arkasından seslenir.*) Canan dur bir dakika, anlasana beni, yardımcı ol biraz.

Kadın bir an durur, sonra yürümeye devam eder. Adam da masadan kalkar. Kadını kolundan tutar, kadın yüzünü döndüğünde sahne efektle değişecektir.

Sahne 6

Sahil. Nişanlısının üzerinde entari vardır. Bu sahne eski, sessiz film moduna çekilecektir. Hareketler eski filmlerdeki gibi hızlandırılacak, konuşmalar görüntü aralarına yazı olarak konacaktır. Adamla kadın hafifçe denize dönük durmaktadırlar.

Kadın: Bak eşref hiç komik değil. Beni korkutup kaçırmaya çalışıyorsan yorulma. Doğrudan söyle, bitsin.

Adam: (*Adamın üstü çıplaktır.*) Kızım seninle ilgisi yok. Bende bir terslik var, çözemiyorum.

Kadın: (*Başka bir kadın, kadının kucağında bir bebek vardır. Yüzü ağlamaklıdır.*) Toparla o zaman kendini. Hiç değilse şu günahsızı düşün.

Adam: O ne. Nereden çıktı bu. Allah'ım sen aklımı koru.

Kadın: (*Bu kez kadının yanında 9-10 yaşlarında bir kız çocuğu vardır. Kadın kıza dönerek konuşur. Ağlamaktadır.*) Baban bizden bıktı kızım. Bizden kurtulmak için deli numarası yapıyor.

Adam konuşmaya çalışır. Söze başlayacakmış gibi ağız hareketleri yapar ama bir türlü başlayamaz. Kamera adamın etrafında döner, yakınında kimse yoktur. Kamera deniz tarafından adamı çeker. Adam yüzünü elleriyle örtmüş hareketsiz durmakta, fondaki hareketlilik gölge efektli akacaktır.

Adamın Sesi: Sürü sürü geldiler, çullandılar üstüme. Atomu anladık da altındaki parçacıklar ne.

Sahne 7

Psikoloğun odası.

Doktor: (*Doktor yine kadın ama farklı bir kadındır.*) Nişanlı mısınız, evli misiniz.

Adam: Önceki güne kadar evli değildim.

Doktor: Anlamadım!

Adam: Şimdi ilkokula giden, neredeyse boyumca çocuğum var. Yani bir ara vardı. Sonra ne oldu bilmiyorum.

Doktor: (*Elindeki notları karıştırır*) Bugünden bahsederken onlardan bahsetmediniz.

Adam: Bugün yatağımdan yalnız kalktım. Yani öyle sanıyorum. Bilmiyorum ki hangisi gerçek.

Doktor: (*Yine erkektir. Kucağında notlar değil koca iki klasör vardır.*) Belli ki gerçeklikten kaçışla ilgili bir sorununuz var.

Adam: Doktor hanım... (*Bakar düzeltir.*) Bey... Kaçtığım falan yok. Benim derdim yakalayamamak.

Doktor: (*Arkasındaki posterde Kafka görünür.*) Peki, biraz da çocukluğunuza dönelim.

Çocuk: (*Adamın yerine bir çocuk oturmaktadır.*) Ne yapacağız çocukluğumda.

Doktor: O dönemde yaşamış olduğunuz bir travma olabilir.

Çocuk: Ben mutlu bir çocuğum.

Doktor: Mutlu bir çocuktum, diyecektiniz sanırım.

Adam: Her neyse... Birkaç hafta öncesine kadar hiçbir sorunum yoktu.

Doktor: (*Yine kadın.*) Peki, nasıl başladı.

Adam: İlk olay mı... (*Bir süre düşünür.)* Müsaade edin kafamı toparlayayım.

Sahne 8

Oturma odası. Odada saat tıkırtısından başka ses yoktur. Adam koltukta bağdaş kurmuş oturmakta, kitap okumaktadır. Kitap her planda değişecektir.

Adamın Sesi: Evimde oturmuş kitap okuyordum. Gece yarısına yakın bir saatti. (*Saat tıkırtısı odayı kaplamıştır. Adam saate bakmadan önce bir anlığına ses kesilir. Adam başını saatin olduğu duvara çevirir çevirmez saat tıkırtısı yeniden başlar.*) Çok iyi biliyorum saate baktım çünkü. Geceleri daha sessiz olduğu için o saatlerde okumayı yeğliyorum. (*Adam kucağındaki kitabı, arasına ayraç yerleştirip, bir kenara koyar, kalkar. Mutfakta kahve hazırlayan, başka bir adamdır. Mutfaktayken saat tıkırtısı sürekli hızlanacaktır. Odaya döndüğünde adamın elinde çay bardağı vardır.*) Mutfağa gidip geldim, yeniden koltuğa yerleştim. Çayımdan bir yudum almıştım ki, gözüm saate kaydı. (*Duvardaki saate bakar, çayı püskürtür.*) Dokuzdu...

Doktorun Sesi: Gündüz dokuz mu.

Adamın Sesi: Ben de onu anlamak için dışarıya baktım. Akşamdı. Telefondaki saate baktım, o da 9'u gösteriyordu.

Doktorun Sesi: Sonra.

Adamın Sesi: O saati geride bıraktığımı biliyordum. Korkuya kapıldım. (*Görüntüdeki adam eline telefonu alır, kameraya bakar. Ne yapacağının söylenmesi için bekler.*) Telefonu kapıp bir arkadaşımı aradım.

Adam: Soner?

Soner: (*Bir kahvededir. Okey oynamaktadır.*) Evet.

Adam: Neredesin, işin yoksa uğrasana bir bana.

Soner: (*Öğle saatinde dışarıda yürümektedir.*)Dışarıdayım ama yakındayım, hayırdır.

Adam: Hiç. Oturur muhabbet ederiz.

Soner: (*Markettedir.*) Tamam, birazdan sendeyim.

Adamın Sesi: Tam telefonu kapattım kapı çaldı.

Sahne 9

Psikoloğun odası.

Doktor: (*Kadındır.*) Soner?

Adam: Soner. Hayalet görmüş gibi oldum. O ise halimi görünce şaşırdı. "Hayırdır oğlum hayalet görmüş gibisin" dedi. Hayalet görsem daha iyiydi. Hani olur mu olur.

Adamın son cümlesinde görüntüde son kez doktoru görürüz. Görüntü kararır. Mümkünse gözkapaklarının kapanması şeklinde gerçekleşecektir. Tüplü televizyonların kapanması da olabilir.

Sahne 10

Önceki sahnede Soner olarak gördüğümüz kişi ile adam bir evin oturma odasında, karşılıklı konuşmaktadırlar.

Soner: Neredesin oğlum sen.

Adam: Psikologdayım.

Soner: Ne psikoloğu oğlum.

Adam: Ne demek ne psikoloğu. Sen de kimsin.

Soner: Onu da mı unuttun oğlum.

Adamın Sesi: (*Adam kalkar, odadan çıkar. Bundan sonrasını adamın gözünden görülür. Kapıdan çıkar, apartmandan dışarı çıkar.*) Yeter... Dursun istiyorum... Dursun... (*Dışarıda bir süre dolaştıktan sonra bir kediye odaklanır.*) Dur... (*Kedide görüntü donar, yavaş yavaş kararır.*)

Müzik başlar. Jenerik akar.

Gelen Giden

Kış, akşam, kar yağmaktadır. Karanlık görüntüde adımların ve yelin sesi duyulur. Yürüyen birinin gözünden büyükçe bir bahçe içerisinde bir ev görünür. Kamera kapıya yaklaşır, kapı ziline odaklanır. Soğuktan kızarmış bir el görünür, zile basar. Odak, yüzü kapıya dönük biri, üstü başı kar kaplı, başında bere, sırtında kaban vardır. Kapı açılmaz, zile daha uzun basılır. Odak, kapıyı ve Gelen'i boydan alacak kadar genişler. Odak, içerisi, atletli Adam, kapının dibinde, zil ısrarla çalarken, üstünü giyinir, kapıyı açar. Adam'ın omzundan Gelen görünür. Soğuktan yüzü kızarmıştır, donuk ve kızgın bakmaktadır. Odak, dışarıdan içerisi. Adam, bir anlık şaşkınlıktan sonra gülümser. Kapıyı tamamen açıp Gelen'i içeri alır. Odak içerisi, evin girişi.

Adam: Sürpriz oldu bu. Hoş geldin...

Gelen: (*Soğuk ve neşesiz*) Hoş bulduk.

Adam, Gelen'in beresini, kabanını alır portmantoya asar. Kamera kapının olduğu noktaya yerleşir, kısa bir koridor vardır. Adam ve Gelen, koridorun sonunda, ışık yanan odaya girer. Oda, dikdörtgen. Kısa duvarın birinde perdesiz pencere, pencereye bitişik portatif kare bir masa. Uzun duvarlara bitişik, karşılıklı iki çekyat. Camsız kısa duvara bitişik soba, borusu tavan kirişine kadar yükselip pencereli duvardan dışarı çıkmaktadır. Kamera penceresiz duvarın olduğu yerle kapının karşısındaki uzun duvarın kesiştiği köşeye yerleşir. Odak, geniş açı tüm oda. Adam ve Gelen içeri girer. Gelen, içeride oturmakta olan

Genç'i görür, bir an duraksar. Genç doğrulup elini uzatır, adını söyler, Gelen uzatılan eli sıkar ama adını söylemez. Gelen, boş çekyata, Adam da Genç'in bulunduğu çekyata oturur. Kamera yüzleri dolaşır. Adam huzursuzdur, yine de gülümsemektedir. Genç, gözlerini yerde bir noktaya dikmiştir. Gelen, sert bir yüzle Adam'a bakar. İçerideki havanın gerilimini arttırmak için müzik kullanılabilir.

Kamera, bundan sonra konuşanın gözü olacaktır, konuşanın bakış açısından bakacaktır.

Adam: Şarap ister misin.

Gelen: İsterim. (*Gelen'in gözünden; adam kalkar, odadan çıkar. Odak Genç. Genç'in üzerinde eşofman, ayakları çıplak. Genç, Adam'a kaçamak bakış atar. Odak pencere, dışarıda yağan kar cama değip erimektedir. Bakış yine Genç'te, ayaklarda sonra yüzde. Genç, dizlerini karnına çekmiş oturmaktadır, bakış altında iyice ezilmektedir. Gerilim iyice yükseltilince, Adam tepsiyle içeri girer. Tepsiyi masaya koyar. Sürahiden bardaklara şarap doldurur. Gelen'e ve Genç'e bardaklarını verir, kendi bardağını alıp oturur.*)

Adam: (*Önce Genç'e sonra Adama bakar, şarabından bir yudum alır.*) Beklemiyordum. (*Gelen'in yüzü hep aynıdır, asık, kızgın.*)

Gelen: Beş-altı saat öncesine kadar bir yere gitmeyi tasarlamıyordum. Sonra... (*Cümlesini tamamlamaz, kısa bir sessizlik olur.*)

Adam: Tanıştınız mı.

Gelen: Gerek var mı. Kalıcı mı.

Adam: Anlamadım.

Gelen: Anladın.

Genç'in bakışı; Gelen ve Adam bir-iki dikişte şaraplarını bitirirler. Genç'in bardağı, ellerinin arasında olduğu gibi durmaktadır. Adam masadan sürahiyi alır, Gelen'in ve kendi bardağını doldurur.

Adam: Atıştıracak bir şeyler getireyim.

Gelen: (*Adam çıkınca Genç'e seslenir, zor duyulur bir sesle*) Ne işin var bu i.neyle.

Genç: Seviyorum. (*Gelen, yanıta canı sıkılmış, burnundan nefes vererek geriye yaslanır. Adam iki yemiş tabağıyla girer. Birini Gelen'in yanına, diğerini Genç'le arasına koyar.*)

Adam: Her şey yolunda mı.

Gelen: Yolunda mına koyayım, o yüzden hafta içi, akşam akşam, yollara düştüm.

Adam: Anlatsana ne oldu.

Gelen: Kaç kişiyiz burada.

Genç: Ben sizi yalnız bırakayım.

Gelen: Otur. Madem seviyorsun, beni de öğren.

Genç: Seni biliyorum.

Gelen: Biliyorsun öyle mi. Yine de hayatımı s.ken adamı seviyorsun.

Adam: Biraz yavaş. Ne oldu, ne var.

Gelen: Kapı komşuna ne var diye mi soruyorsun. Bilmen gerekir. (*Genç'e*) Bu seviyorum dediğin adam var ya, laftan oluşuyor. Akrep gibi sokmak için sokulur sokulur...

Adam: Bak gerilmeye gerek yok. Dost evindesin. Ayrıca dostumun yanındasın. (*Sesi yumuşar.*) O da seninle dost olmak istiyor. (*Yumuşak ve yankılı sesle.*) O da benim gibi seni bekliyordu. Hiç beklemediğimiz bir anda geldin ama bekliyorduk.

Gelen'in yüzü sıcağın ve şarabın etkisiyle iyice renklenmiştir. Renkler koyulaşır, yüzünden, bedeninden taşar. Gökkuşağı renkleri bütün odayı sarar. Müzik, fade-in girer, tenor saksafon "Cry Me A River" çalar. Yarım dakika kadar sürer. Sonra ekran iki ayrı köşeden çatlar, müzik bozularak kesilir. Çatlaklar bütün ekranı kaplar ve görüntü

parça parça dökülür. Birkaç replik öncesinin görüntüsü gelir.

Adam: Biraz yavaş. Ne oldu, ne var.

Gelen: Kapı komşuna ne var diye mi soruyorsun. Bilmen gerekir. Bu seviyorum dediğin adam var ya, laftan oluşuyor. Akrep gibi sokmak için sokulur sokulur...

Adam: (*Adam iyice gerilmiştir, gözleri dolmuştur.*) Yeter... Oğlum yeter... Tamam... Birbirimizin hayatını da mahvettik... Söyle ne yapayım şimdi.

Genç: Ben gitsem. İyi olacak. (*Çıkar.*)

Kamera artık kişi görüşlü değildir, masanın olduğu yere yerleşir. Geniş açı tüm oda. Gelen ve Adam karşılıklı çekyatlarda sessizce oturmuş beklemektedir. Odanın dışından Genç'in çıkardığı gürültüler gelmektedir, o gidene kadar oda tümüyle hareketsizdir. Genç'in kapıyı çarpması duyulunca Adam kalkıp Gelen'in yanına oturur, yüzüne bakar, gülümser. Gelen'in yüzü canı yanıyormuş gibi kederlidir. Adam, Gelen'e sarılır. Gelen'se kendisini saran kolları sıkıca sararak karşılık verir. Ayrılırlar.

Adam: (*Gelen'in yüzünü okşar.*) Niye bu kadar deliriyorsun, rahat olsana.

Gelen: Kıskandım, kendimi tutamadım. (*Adam'ın dizlerine yatar.*)

Adam: (*Gelen'in saçlarını okşar.*) Akıllı ol. Bana nelerin hesabını soruyorsun. Senden başkasını sevmedim. Senle birlikte, başkalarını da seviyorum. Sevemez miyim.

Gelen: (*Doğrulur.*) Saçma sapan konuşuyorsun yine. Bu saçma sapan öyküyü niye sürdürüyorsun. Bok gibi bir senaryo bu. Beni de çaresiz, zavallı, sana esir bir köpek gibi çizdin.

Adam: (*Şaşkın*) Bism...

Gelen: Sus lan... (*Ayağa kalkar.*) Ne haltlar karıştırdığını bilmiyor muyum sanıyorsun. Alternatif senaryonun da sonunun nereye bağlanacağı belli, niye zorluyorsun. Hem o kadar aşağılık biri miyim ben.

Adam: Dürüst mü davranayım. (*Kalkar, şarap şişesine yönelir. Bir bardak şarap doldurur.*)

Gelen: Davran anasını satayım. (*Oturur.*)

Adam: (*Elinde bardakla, odayı adımlamaktadır.*) Yani, bu karanlık senaryoya girmek yerine, pastırma sıcaklarında, bir hafta sonu, aramıza bir üçüncü katılacak desem, dans ede ede geleceğini düşünüyorum. Tabi bunu asla aşağılık bir yaklaşım olarak değerlendirmiyorum. İkna oldun mu.

Gelen: Ne demezsin. (*Adamın elindeki bardağı alır, bir dikişte bitirir.*)

Adam: Tamam da biz olaya nerede başlamıştık. (*Gelen'in elinden bardağı alır, yeniden şarap doldurur.*)

Gelen: Hangi olaya.

Adam: Of, ne zor soru sordun. Soru zor değil de, hangi kişiliğimle yanıt vereceğimi bilmiyorum.

Gelen: Sanatçı kişiliğinizle yanıt verin efendim. (*Karşılıklı gülüşürler.*)

Adam: Bakıyorum biraz rahatladın.

Gelen: Yok hala barut gibiyim ama şeytana uymak iyi geliyor.

Adam: Oğlum benim ne şeytanlığımı gördün.

Gelen: Görmedim duydum, daha da duyuyorum.

Adam: Soruya dönelim, sana dönünce arıza çıkıyor.

Gelen: Soru neydi.

Adam: Olaya nerede başlamıştık.

Gelen: Ben de onu sordum, hangi olaya.

Adam: Ne bileyim, darmaduman olduk. Yani sana olan bana da oluyor. Neden oluyor. Biz bir halt karıştırdık o yüzden.

Gelen: Ya şimdi, ne demek istediğini çok çok iyi anlıyorum ama o kadar yuvarlak cümleler kuruyorsun ki söz ettiğinin anladığım mı olduğundan kuşkuluyum.

Adam: Ne demek istediğimi anlıyorsan bırak yuvarlak kalsınlar. Bulursak, bir köşeye atarız.

Gelen: (*Bezgin*) Tabi.

Adam: ... (*Gelen'in karşısındaki çekyata oturur.*)

Gelen: ...

Adam: Genç'i de kovmaktan beter ettin. Ne suçu var yoksulun.

Gelen: Yani üçüncüyü sokacaksın aramıza, kararlısın.

Adam: Bence kaçıncı olduğu konusuna girmeyelim.

Gelen: Öf, başka yerlere çekme.

Adam: Başka yere çeksem, oraya da gelmez misin.

Gelen: Çekyatın olduğu her yere gelirim.

Adam: Sen söylersin, ben düzeltirim. İşim gücüm yalan üretmek.

Gelen: Ondan kuşkumuz yok.

Adam: Kuşkun yoksa üçüncünün fanteziden oluştuğunu bilirdin.

Gelen: Biliyorum efendim. Onu da cop gibi odamızın bir köşesine dekor olarak koyduk.

Adam: Kullanmaya kullanmaya paslanacaklar ama.

Gelen: Getir kullanalım Adam'ım. Sözcüklerle kıçını soğuktan koruyamıyorsun. Gelirken bir kere daha anladım.

Adam: Nasıl kullanılacağını biliyor musun.

Gelen: Birini tutuyorsun, sokuyorsun. Ötekini tutuyorsun... Bu kadar basit Adam'ım.

Adam: Evet, sen anlatınca gerçekten basit. Yani kolay anlamında basit. Ama ben sözcükleri kast etmiştim.

Gelen: (*Sıkılmıştır.*) Ee... Üçüncü kimdi.

Adam: Gözü dönmüş bir aşığa göre korkunç günahların nesnesi.

Gelen: Seni sevdiğini söyledi.

Adam: Sever. Ben de severim. Senin kadar olmasa da ne olduğumu ne olmadığımı bilir. İstediğimiz kadar da zorlayabiliriz, iyi gelir.

Gelen: İkimizden başkası yok neyi zorlayacağız. Gerçeği mi.

Adam: Sen de gidersen ne olacak.

Gelen: O zaman zorla kardeşim.

Adam: Ya ben gidersem...

Gelen: Sen gidersen kimse kalmaz.

Adam: Kafamı bulandırmasana. Ne demek kimse kalmaz.

Gelen: Biz bu...

Adam: ...olaya nerede başlamıştık.

Gelen: Bırak nerede başladıysak başladık. Niye bu kadar taktın sen buna. Değiştirecek misin, düzeltecek misin, ne yapacaksın. (*Kalkar, oturduğu çekyatı açar. Çekyatın sandığından bir yastık çıkarır. Çekyatı yatağa dönüştürür, yastığı üstüne atar.*)

Adam: Biz bu, diye başladın ya, onu tamamlamak için öyle dedim. Yoksa ipin ucunu çoktan kaçırmışım. Artık yol nereye götürürse oraya gideceğiz.

Gelen: Bunun sonrası dışarıya çıkmaksa, hiç boşuna dil

dökme, çıkamam. (*Çekyata uzanır.*)

Adam: (*Gelen'in yattığı çekyata oturur.*) Benim de enerjim yok. Çok gerekirse, kapının önüne çıkar biraz hava alırım.

Gelen: (*Tavana bakmaktadır.*) Sadece ikimiz mi kaldık.

Adam: (*Gelen'in yanına uzanır.*) Sadece ikimiz vardık.